

Korsør Kunstforening

1966-2016

INDHOLD

6 · Magisk!

af Torben Weirup, kunstkritiker

9 · Kunsten er vigtig for Slagelse Kommune

*af Troels Christensen, formand for kultur-, idræt og turisme
i Slagelse Kommune*

10 · Kunstforeningernes rolle i kultur- og kunstlivet i Danmark

af Mogens Jensen, kulturordfører, medlem af Folketingets kulturudvalg

12 · Kunstforeningerne og kunstnerne

af Pia Fonnesbech, billedkunstner, medlem af BKF's bestyrelse

14 · Objektet i bevægelse – en ung kunstners forventning til kunstforeningens rolle i kunstlivet

af Anne Sofie Nielsen, billedkunstner

16 · En billedkunstner i Korsør

af Susanne Thea, billedkunstner

20 · En fotokunstner i legatboligen

af Henrietta Liv Meike Nielsen, fotokunstner

23 · Medlemsgaver 1966 til 2016

24 · Avisen og kunsten

af Henning Petersen, tidl. lokal redaktør på Sjællands Tidende, Korsør

28 · Kunstforeningens tidlige år

af Ole Seyffart Sørensen, Korsør Kunstforenings første formand

32 · Kunstforeningens virke fra bogtrykkerens perspektiv

af Hans Burchardt, tidligere indehaver af Burchardt OFFSET, Korsør

36 · Åbning af udstillingen »Croquis-tegninger af Harald Isenstein«

af Jens Blendstrup, forfatter

38 · Fremtiden i Korsør Kunstforening

af bestyrelsen

40 · 40 år i korte glimt – dramatik og anekdoter fra formanden

af Finn Mikkelsen, formand for Korsør Kunstforening

42 · Bestyrelsesmedlemmer gennem tiden / Foreningens æresmedlemmer

/ Medlemstal og kontingent historisk set / Udstillingssteder gennem 50 år

*50 års
jubileum*

Tak for direkte støtte til udgivelsen
fra Slagelse Kommune, Korsør
Produktionshøjskole, SK Forsyning og
Korsør Fonden samt en stor tak
til vores virksomhedsmedlemmer:

Tandlæge Vibeke Johansen
Tandlæge Lise Nielsen
Teglværksparken Dagcenter
Lægernes Hus
Korsør Apotek
Korsør Erhvervsforening
Korsør Posten
Korsør Produktionshøjskole
Hotel Jens Baggesen
Jannerup grafisk
Helhedsplan Motalavej
Korsør Ligkistemagasin
Helms Skole
Danske Bank
Bo Grønt, Stillinge

www.korsorkunst.dk

Redaktion: Finn Mikkelsen,
Tobias Scheel Mikkelsen
og Korsør Kunstforenings bestyrelse
Tak til Ole Seyffart Sørensen
for gode input til redaktionen
Grafisk tilrettelæggelse og layout:
Tobias Scheel Mikkelsen, whatwedo.dk
Trykt september 2016 i 600 eksemplarer
hos Jannerup Grafisk, Slagelse

Forord

af Finn Mikkelsen, formand for Korsør Kunstforening

Dette festskrift er tænkt som en markering af Korsør Kunstforenings 50 års jubilæum den 10/10-2016. Forhåbentlig gives der et indtryk af kunstforeningernes rolle nu og i fremtiden såvel som en del af Korsør Kunstforenings historie. Er der behov for mere historie er der både hjælp på Facebook og på hjemmesiden korsørkunst.dk

Gennem de 50 år er der arrangeret rigtig mange udstillinger med anerkendte kunstnere i mange udtryksformer, lige omkring 600 udstillinger, hvis der tælles efter. Så det må derfor siges, at målet med en udstilling om måneden er nået som et gennemsnit. De seneste år har tallet været ni udstillinger i Kongegaarden og måske en på fæstningen eller biblioteket. Bestyrelsen er glad for gennem årene at kunne være med til at påvirke kunsten i det offentlige rum; men det er udstillingerne, som er hovedsagen for aktiviteten sammen med den årlige *præmie* for betalt kontingent nytårgaven/medlemsgaven. Uden mange aktive bestyrelsesmedlemmer gennem årene, de mange medlemmers og

kunstneres velvilje havde kunstforeningen ikke kunnet opretholde aktivitetsniveauet. En stor hjælp har det også været, at Korsør Kommune og senere Slagelse Kommune har vist stor velvilje på flere niveauer. Desuden er der stillet udstillingslokaler til rådighed på skoler, på Korsør Rådhus, på Korsør Bibliotek, i Store Magasin på Fæstningen og siden 1992 især i Kongegaarden.

Det for aktiviteterne nødvendige og fungerende samarbejde med de mange personer som holder opsyn med udstillingerne og med lederen i Kongegaarden, Kongegaardsfonden samt med de øvrige aktører - her især Isensteinsamlingen, hvor kunstforeningen har en plads i bestyrelsen – er kunstforeningen glad for.

Bestyrelsen vil gerne udtrykke en særskilt og hjertelig tak for de flotte tilskud til udgivelsen af festskriftet til Slagelse Kommune, (Udvalget for kultur, fritid og turisme), Korsør Produktionshøjskole, SK Forsyning og Korsør Fonden.

Erik Heide, »En«, bronze, h:11 cm, 2008

Kunst er Magisk!

Af Torben Weirup, kunstanmelder ved Berlingske Tidende og forfatter til en række bøger om kunst og arkitektur

Som barn var jeg så heldig at have forældre, der tog mig med på kunstmuseer.

Ikke hver weekend, slet ikke, for så meget skete der ikke i kunstlivet dengang – og bestemt ikke i provinsen. Men det var nok til, jeg fik et indtryk af, hvad det gik ud på. På væggene i hjemmet hang der også billeder – og et af dem var malet af en mand fra venne- eller bekendtskabskredsen.

Han var formand for byens kunstforening og i det hele taget en af de ildsjæle – som det hedder med et efterhånden forslidt udtryk – der er med til at holde meget store dele af kunst- og kulturlivet kørende gennem frivilligt arbejde. De hører til hverdagens helte.

I midten af 1960'erne blev Statens Kunstfond oprettet. Med bred støtte fra alle Folketingets partier bortset fra ét, der virkelig levede op til sit navn: De Uafhængige.

Det var en virkelig god lov, fordi politikerne nøjedes med at udstikke de økonomiske rammer og overlade det til fagfolk at forvalte midlerne.

De første uddelinger resulterede i en voldsom polemik, den såkaldte kunstfonddebat, der med mellemrum gennemspilles igen og igen. Undertiden lyder argumentationen, at når vi ikke har råd til det eller det inden for for eksempel sundhedssektoren, har vi heller ikke råd til kunst.

Dengang i 60'erne, da kulturkløften blev opdaget, hed det: Hvad ligner det, at kunstnere skulle have et treårigt legat på næsten lige så meget, som en slagteriarbejder i provinsen fik? Giv ham en skovl, hvis han – og en han var det som regel – ikke kunne leve af sit arbejde.

På en af barndommens kunstudstillinger – sikkert i byens kunstforening – så jeg en gang nogle billeder. Men i modsætning til de andre, der var til salg for 2 eller 5 eller 10.000, eller hvad de nu kunne koste, var prisen skæve beløb som for eksempel 1375 kroner og 50 øre – og så var titlerne alle sammen Købmandsregning.

Det var jo sjovt, og det kunne enhver forstå. Undertiden kan det ellers knibe med at sætte sig ind i, at kunstnere også får regninger, også skal betale el og gas og vuggestue-

plads, også gerne vil have mad på bordet og måske endda penge til at købe farve og pensler og lærred. En kunstner kan ikke »bare male et nyt billede,« som er et synspunkt, man stadig kan støde på, og en kunstner skal ikke bare være glad og taknemmelig for muligheden for overhovedet at vise sine billeder. At mange så gør det, er den anden sag – som er deres egen sag.

Oprettelsen af Statens Kunstfond er ofte blevet opfattet som en kunststøttelov. Det er den også. Kunstfonden uddeler legater og erhverver værker. Men det er først og fremmest en lov, der skal sikre alle borgere adgang til kunst og kultur. Som velfærdsstaten gennem store dele af det 20. århundrede opgraderede samfundet gennem nye skoler, gymnasier, højere læreanstalter, hospitaler, sportshaller, moderne rådhus osv.; ofte tegnet af fine arkitekter og indrettet med møbler og tæpper af fremragende designere, skulle institutionernes vægge og byens torve og pladser også »udsmykkes«, som man sagde tidligere, af gode malere og billedhuggere. Borgerne skulle kunne møde kunsten i deres hverdag, fordi et civiliseret samfund har indset, at kunst er en kvalitet i sig selv. Allerede de gamle grækere osv.

Før i tiden var kunst i udpræget grad en beskæftigelse for overklassen. Udover kongemagten og kirken var borgerskabet det, der havde tid til at interessere sig for kunst, og midler til at erhverve for eksempel malerier og herunder bestille portrætter.

Det er først i midten af 1800-tallet, at landets tidligste museumsbygning åbner. Statens Museum for Kunst bliver først indviet i slutningen af det 19. århundrede, og udgangspunktet for nationalgalleriet var netop kongehusets samlinger, der efter overgangen fra enevælde til parlamentarisme blev statens ejendom og dermed i princippet vores alles. →

Anne Marie Braugde, »Eventyr«, heliotryk,
40 x 30 cm, medlemsgaven 1998

Takket være den afdøde udgiver af North Art Magazine, Bent Petersen, der også var en af de uomgængelige vandbærere i dansk kunst, traf jeg i slutningen af 1980'erne maleren Osmund Hansen, der nu også er død.

Han var et varmt og dejligt menneske – og så var han initiativtager til Danmarks måske første firmakunsthøring på den arbejdsplads, han var knyttet til gennem det meste af en menneskealder, NESA i Gentofte. Der er lidt tvivl om, hvorvidt NESA's kunsthøring nu også var den første. Det kan også være, at det var Tuborgs. En nærmere videnskabelig undersøgelse kan sikkert afgøre, hvis vedtægter der er nedskrevet først. Det er for så vidt lige meget. Det var i Besættelsens sidste par år.

Den første udstilling på NESA fandt sted i slutningen af januar 1944, og blandt kunstnerne kunne man finde Richard Mortensen, Ib Geertsen, Henry Heerup, Else Alfelt og Poul Ekelund. Ekelunds »Sommeraften« kunne erhverves for 250 kr. Richard Mortensen havde et maleri til salg til 400 kr. Udstillingen, der fandt sted i virksomhedens kantine, førte nærmest til tumult blandt de ansatte. Der blev sendt en deputation til NESA's direktion, hvor der blev klaget over »disse forfærdelige billeder, i hvis selskab man ikke kunne spise sin mad«.

Firmakunsthøringerne skal nævnes, fordi de – og deres professionelle pendant, foreningen Kunst på Arbejdspladsen - ligesom de regulære kunsthøringer er en del af det private, frivillige arbejde med at formidle kunst. Hvorfor? Fordi kunst er værdifuldt.

Tekstilsfabrikanten Aage Damgaard, der var hårdt angrebet af kunstsamlerbacillen, kunne slet ikke forestille sig et liv uden kunst, og han kunne heller ikke forestille sig, at hans ansatte skulle være foruden. Af samme grund fik han blandt meget andet Paul Gadegaard til at omdanne en af sine fabriksbygninger i Herning til et stort kunsthøring.

Omvendt. Kunst er ikke for alle. Man kan sagtens fravælge kunst, fordi det ikke siger en noget. Men i et samfund som det danske synes vi, at alle skal have buddet. Alle skal have chancen for at afgøre, om billedkunst er noget, de kan blive fascineret af, vred eller forarget over, glad over eller eftertænksom. Derfor sikrer undervisningsplaner, at børn kommer på museum i løbet af deres skoletid, og mange museer har opbygget særlige skoletjenester, der forsøger at åbne billedkunsten for dem. For jo, den kan også være svær og forekomme vanskeligt tilgængelig. Men det hjælper at se meget af den.

Derfor er der også hyppigt kunst på væggene på arbejdspladser og de institutioner i samfundet, borgeren møder på sin vej gennem livet. Kunst kan glæde og irritere.

Hans Ludvig Larsen, »Norsk landskab«, litografi, 36 x 45 cm, medlemsgaven 2006

Kunst kan pille ved faste overbevisninger, give andre indfaldsvinkler og rokke ved vores indstilling til næsten og til tilværelsen.

Også kunsthøringer – som nu den i Korsør – spiller en rolle i formidlingen af kunst og i udbredelse af kendskabet til den. Den allerførste kunsthøring, der ligger på Gl. Strand i København, er stiftet så tidligt som 1825, og blandt grundlæggerne var ingen ringere end Eckersberg.

Men de fleste kunsthøringer rundt om i de danske byer er blevet til i 1900-tallet på initiativ af en kreds af kunstinteresserede borgere, der gerne har villet dele deres kunstinteresse med hinanden og andre. Nogle af kunsthøringerne ændrede sig med tiden til samlinger og egentlige museer, hvis arbejde blev fulgt med velvilje og donationer fra tidens helt store mæcen, Brygger Carl Jacobsen.

Andre kunsthøringer er forblevet... kunsthøringer, der gennem frivilligt arbejde og en indsats i fællesskab sikrer, at der er tilbagevendende udstillinger af gode kunstnere og en række andre initiativer som for eksempel et årligt grafisk blad til medlemmerne, etablering af kunstcirkler og udflugter til udstillinger i andre byer. Det synes jeg godt nok er værd at rejse sig og råbe hurra for.

Korsør Kunsthøring, der nu kan markere sit 50-års jubilæum, har smukt til huse i Kongegården, der blandt andet også rummer en samling af arbejder af Harald Ilsenstein.

Ham traf jeg som barn. Han gav mig et stykke papir og sagde jeg skulle skrive mit fornavn. Så tog han papiret og tegnede på et øjeblik ud fra bogstaverne en dreng på en cykel.

Det, synes jeg godt nok, var magisk! Magisk. Det er en af de mange ting, billedkunst kan være. 🌟

Kunsten er vigtig for Slagelse Kommune

af Troels Christensen, formand for kultur, fritid og turisme, Slagelse Kommune

Det er en kunst i sig selv at fremme kunsten. I Slagelse Kommune er vi så privilegerede, at både kunstforeninger, billedkunstråd og ikke mindst vores lokale kunstnere skaber og formidler den brede vifte af kunstoplevelser, som fremmer kunsten. Men hvorfor er kunst egentlig vigtig? Og har vi brug for en kunstforening de næste 50 år også? Svaret på det sidste er selvfølgelig ja! Kunst er vigtig, fordi netop kunstoplevelser er med til at gøre vores kommune til et godt sted at bo og gøre os attraktiv for tilflyttere og besøgende. Vi tilbyder et kunst- og kulturliv af høj kvalitet, som gør, at vi kan tiltrække professionelle kunstnere til vores kommune. Den opgave er vores kunstforeninger lige præcis med til at løfte på fornem vis. Flere gange årligt er der rig mulighed for at møde kunsten helt tæt på, når kunstforeningerne åbner dørene til udstillinger med både lokale og nationale kunstnere.

Kunsten spiller en vigtig rolle i vores kommune. Uanset om den opleves i Kongegaardens prægtige rammer, på gavlen af en husmur eller en skulptur på torvet. Kunsten kan opleves, når man selv opsøger den, og når man tilfældigt passerer den uden egentlig at have planlagt det. Den kombination gør efter min mening kunsten stærk i vores kommune. I vores kommune har vi et ønske om, at kunsten

skal ud til alle. Den skal ud og leve og gøre os nysgerrige, undrende og vække følelser i os, og hver især skal vi have lov til at danne vores egne meninger om kunsten.

Men det er ikke alle, som går gennem porten og finder vej til en kunstudstilling. Derfor har kunstforeningerne også en vigtig opgave i at få kunsten ud at leve i byrummet. Som formand for Kultur-, Fritids- og Turismeudvalget er jeg stolt af, at jeg ikke skal bevæge mig ret langt rundt i vores byer, før end jeg møder kunsten. Takket være vores kunstforeninger, så bugner kommunen med kunsttilbud. Både i rundkørsler, ved vores plejecentre, på skoler, på biblioteker og i den åbne natur i vores parker. Kunsten binder en fin rød tråd gennem hele vores kommune, og det er netop med til at sikre, at alle i kommunen får mulighed for at møde kunsten, uanset om det er til en udstilling, på cykelturen til og fra arbejde eller en tur på havnen.

Vi kan alle med stolthed i stemmen sige, at kunsten lever. Den lever både i udstillingslokalerne og i byrummet. Den lever i os alle. Og den lever i særdeleshed i Slagelse Kommune takket være ikke mindst Korsør Kunstforening. Netop derfor har vi brug for Korsør Kunstforening både for 50 år siden, i dag og forhåbentlig mange år frem. Et stort tillykke til Korsør Kunstforening med de 50 år. 🌟

Venstre: Monika Poulsen, »Tosomhed«, støbejern, 13 x 20 cm, medlemsgaven 1991

Højre: Gerda Østergård, unika stentøj, 9 x 7 cm, medlemsgaven 1993

Kunstforeningernes rolle i kultur- og kunstlivet i Danmark

af Mogens Jensen, kulturordfører for socialdemokraterne,
medlem af Folketingets kulturudvalg

I mine øjne har kulturpolitik altid handlet om at styrke fællesskabet. Kulturen og kunsten er det kit, der binder danskerne sammen og giver os fælles identitet, uanset om det er fælles oplevelser, vi får i musikken, teatret, bøgerne, i tv, på fodboldbanen – eller i kunstforeningen. Et fællesskab, som ikke mindst er kommet under pres i en globaliseret verden, hvor den teknologiske udvikling giver langt større mulighed for at søge ind i sin helt egen egocentrerede glaskuppel.

Derfor er det netop vigtigt at fastholde og styrke kunsten som et af de vigtigste samtaleværelser i det danske fællesskab. Kunst og kultur giver os livsglæde og fornøjelse, men ikke mindst mulighed for oplevelser for det brede fællesskab, der skaber rum for refleksion og nye erkendelser om os selv og samfundet.

Ligeledes kan kunstens rolle ikke undervurderes, når det kommer til betydningen for både dannelse og samfundskritik. Her ligger kunsten og kulturens indflydelse på samme niveau som det formelle uddannelsessystem.

Kunstforeningerne spiller en helt afgørende rolle i etableringen af samtaleværelset og som motor for både dannelse og samfundskritik – og Korsørs Kunstforenings arbejde gennem de sidste 50 år, der har budt på utallige udstillinger, udsmykninger, arrangementer og meget mere, er netop et flot billede på, hvordan man gennem kunst og kultur kan skabe et samtaleværelse, der styrker fællesskabet.

Først og sidst er kunst og kultur grundlæggende afhængig af formidling, hvis det brede fællesskab skal nås og dyrkes. Kunstforeningerne er ideelle hertil, fordi de er forankret i det lokale samfund. Rundt om i Danmark arbejder gode folk og ildsjæle på at skabe oplevelser for deres medborgere, der formentlig ikke havde stiftet kendskab til kunst og kultur på samme måde, hvis ikke det havde været for kunstforeningerne.

Samtidig indgår kunstforeningerne som et vigtigt led i det man kan kalde kunstformidlingens økosystem, fordi de udgør et uvurderligt fundament for kunstmuseerne og –halternes arbejde. Et godt eksempel er Kongegaardens seneste

udstilling, *Gemt*, der netop blev etableret på baggrund af Korsør Kunstforenings gode arbejde.

Med de danske kunstforeninger har vi et rigtig godt afsæt for at sikre, at den brede befolkning møder kunsten – og ikke mindst at samtaleværelset næres med kulturelle oplevelser, der skaber grundlaget for det styrkede fællesskab. Derfor skal der herfra lyde en stor tak for den indsats der gøres i de danske kunstforeninger.

Ved et 50 års-jubilæum er der naturligvis mange gode anledninger til at kigge tilbage og mindes de utallige gode oplevelser, Korsør Kunstforening har budt på gennem årene. Samtidig må man ikke glemme at vende blikket fremad mod tiden, der kommer. Hvordan sikres det, at der kan holdes jubilæum igen om 50 år?

For mig at se står kunstforeningerne med en vigtig opgave i at finde deres rolle i de muligheder, der løbende byder sig for at formidle kunst og kultur og skabe oplevelser for lokalbefolkningen. Et godt eksempel er folkeskolereformens åbne skole, der lægger stor vægt på, at det omkringliggende lokalsamfund skal inddrages i skoledagen. Det gælder eksempelvis musikskolerne og erhvervslivet – og ikke mindst vil det være oplagt, at kunstforeningerne opsøger muligheden for at skabe et samspil med folkeskolerne. Der skal lyde en opfordring fra mig til kunstforeningerne om aktivt at opsøge denne mulighed. Jeg er overbevist om, at kunstforeningerne vil kunne nyde godt af samarbejdet, ligesom de mange folkeskoleelever rundt om i landet vil have glæde af i højere grad at stifte bekendtskab med kunsten og kulturen.

Jeg ønsker Korsør Kunstforening et stort tillykke med det flotte jubilæum. Det er imponerende at have arbejdet for udbredelse af kunst og kultur gennem så mange årtier. Det bør være en inspiration for alle, der beskæftiger sig med formidling af kunst og kultur. Og ikke mindst har det været et vigtigt bidrag til fællesskabets samtaleværelse, dannelse og samfundskritik – tak og tillykke! 🌟

Gunnar Hossy, »Simon Levi«, træsnit,
23 x 27 cm, 1959, medlemsgaven 1970

Øverst: Pia Fønnesbech, 80 x 100 cm, olie på lærred
Nederst Venstre: Pia Fønnesbech, 60 x 80 cm, olie på lærred

Nederst Højre: Pia Fønnesbech, 60 x 80 cm, olie på lærred

Kunstforeningerne og kunstnerne

af Pia Fønnesbech, maler og skulptør, uddannet på Konstfack i Stockholm og akademierne i København og Göteborg, BKF's bestyrelse siden 2014

Medlemmerne i kunstforeningerne gør en enorm forskel i Danmark i kunstens verden. De er med til at skabe et meget mere levende og bredere kunstliv.

Det er som kunstner dejligt at mærke det enorme engagement og interesse, der er ude i kunstforeningerne, hvor mange mennesker arbejder ideelt med at organisere, ophænge og passe udstillingerne.

Mange af de medlemmer, som jeg har mødt i kunstforeningerne kommer med interessante spørgsmål og tanker om mine billeder. Det giver nogle gode og interessante samtaler, som jeg har sat meget pris på i mit samarbejde med kunstforeningerne.

Det er inspirerende som kunstner at møde sit publikum på den måde. Vi kommer ud til et helt andet publikum, end det vi møder på gallerierne og museerne.

For mange kunstnere er kunstforeningerne en god måde at starte deres professionelle karriere, fordi udstillingerne giver erfaring i at ophænge, planlægge og ordne alt det praktiske omkring udstillingerne.

Kunstforeninger bidrager desuden til, at kunstnerne kan få deres hverdag til at hænge lidt bedre sammen økonomisk.

Kunstinstitutionerne satser meget på den konceptuelle kunst og mange gallerier gør det samme. På den måde er kunstforeningerne med til at vise en bredere del af kunsten i Danmark.

Det er dejligt, at kunstforeningerne bringer kunsten ud i menneskers hverdag, som de gør det på arbejdspladserne og det er underholdende at høre om de diskussioner, som billederne har sat i gang i frokostpauserne.

På den måde bidrager kunstforeningerne i den grad til at demokratisere kunsten, men også geografisk har kunstforeningerne en stor betydelse. I mange mindre byer er kunstforeningen det eneste sted, der vises kunst og der bidrager kunstforeningen til at gøre byen mere levende samtidigt, som de støtter kulturen.

Jeg har prøvet flere gange at udstille ude i de mindre byer, hvor jeg har tænkt, at ups, der kommer nok ikke så mange til ferniseringen, men så har det bare strømmet ind med glade mennesker. Det er en dejlig oplevelse.

Det er ærgerligt at kunstforeningerne er blevet så beskåret økonomisk, så at der ikke længere er mulighed for at lave de mange store vandrerudstillinger, som der tidligere blev lavet. Inden 2005 blev vi kunstnere desuden aflønnede, når vi deltog i en af de store vandrerudstillinger.

Det gjorde det meget attraktivt at være med som kunstner. Nu bliver det nogle gange meget arbejde for ingen penge.

Men alt i alt er jeg meget glad for mit samarbejde med kunstforeningerne og det er dejligt, når de kommer tilbage igen og igen, så ved man, at de har været glad for samarbejdet. – Tillykke med jubilæet. 🌟

Objektet i bevægelse

En ung kunstners forventning til kunstforeningens rolle i kunstlivet

Af Anne Sofie Nielsen, nyuddannet kunstner fra Det Kongelige Danske Kunstakademi samt Master i sociologi fra Goldsmiths University, London. Anne Sofie Niensens kunst behandler vidensproduktion indenfor naturvidenskab, rumforskning, post-kolonialisme og opdagelsesrejser i et felt mellem fiktion og fakta.

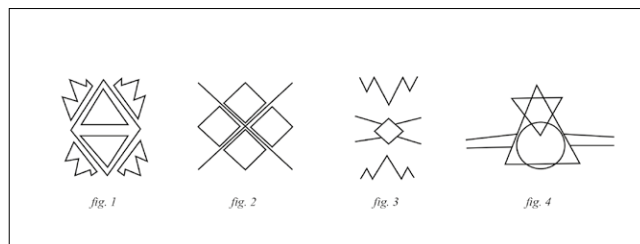
Finn Mikkelsen, formand for Korsør Kunstforening, har venligst spurgt mig, om jeg ville skrive en artikel i anledningen af foreningens 50-års jubilæum med titelforslaget: »Unge kunstneres forventning til kunstforeningernes rolle i kunstlivet/kunstformidlingen«. Det har jeg takket ja til. Undervejs har jeg indset, at artiklen må flettes ind i min praksis for at jeg kan få den skrevet, men dette er heller ikke helt dumt, da der er en sammenhæng mellem mine forventninger til kunstforeningens rolle og min måde at arbejde med kunst på. Først og fremmest er min forventning nemlig, at disse to kan forenes i et frugtbart samarbejde som jeg vil uddybe nærmere her.

I juni 2016 færdiggjorde jeg min uddannelse fra Det Kongelige Danske Kunstakademi. De sidste 6 år har jeg været tilknyttet institutionen, som har dannet base for min kunstneriske udvikling og produktion. Mange vil nok mene, at 6 år er lang tid og måske endda for længe, men for mig har årene og institutionen givet mig plads til fordybelse, stilstand, sorte huller, gennembrud og intense arbejdsperioder. Tid og plads er det vigtigste akademiet kan give sine studerende, og nu står jeg her som færdiguddannet og erfarer, hvordan disse to ting i høj grad er privilegier, man skal kæmpe sig til og måske ikke kan opnå igen i samme grad som da man var studerende. Men derfor stopper arbejdet jo ikke. I hvert fald ikke det immaterielle – tænkearbejdet. Mit afgangsværk er en del af et længere arbejde som jeg for alvor påbegyndte på mit 2. år på akademiet, og det afføder stadig nye ideer og tanker.

Under min sidste tid på akademiet begyndte jeg så småt at pejle mig ind på, hvad det egentlig var, jeg havde arbejdet med de sidste mange år. Jeg er efterhånden i stand til at navngive dette arbejde og jeg ved, at dette navn vil fungere som titel på fremtidige projekter. For mine projekter og mit arbejde er sammenhængen og fleksible. De kan tilpasses hinanden, justeres, og indgå i nye relationer.

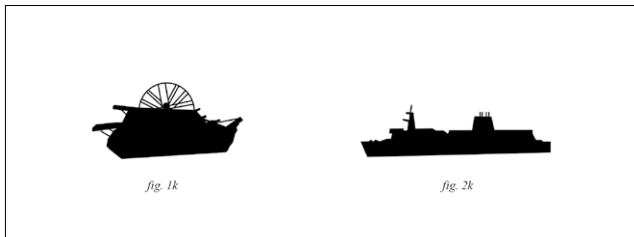
Hvert et arbejde jeg laver, uanset form, forstår jeg som et objekt i bevægelse. Det vil sige, at selvom arbejdet har en meget konkret form, måske er det en model eller et tryk eller noget andet, så er det altid på vej til at blive noget mere – objektet har en omskiftelig karakter. Sådan forstår jeg de objekter, jeg producerer, og sådan forstår jeg hele min kunstpraksis som »Objektet i bevægelse«.

Du spørger måske, hvad alt dette har at gøre med en ung kunstners forventninger til kunstforeningernes rolle i kunstlivet. Det vil jeg gerne forklare.

Jeg er opvokset i Korsør, og det er her, at jeg første gang blev introduceret til kunsten og det at arbejde med kunst bl.a. af to andre bidragsydere til dette jubilæumsskrift Ole Seyffart Sørensen og Susanne Thea. Mit forhold til kunsten har derfor altid været tilknyttet Korsør og det omkringliggende landskab, og det har altid været en del af min praksis som kunstner. Dette er nødvendigvis ikke direkte synligt i mit arbejde, men forholdet til det helt nære; til den genkendelige kyst og ruterne, som kroppen husker uden at bruge hovedet, og blikket ud over Storebælt til det punkt, hvor himlen møder havet og Fyn, er blevet et bagtæppe for hele min kunstneriske praksis og interesse. Dette forhold, mellem det nære (landskabet) og det ukendte (horisonten), har skabt et rum, hvori jeg kan arbejde med et emne fra et mikro-perspektiv og zoome ud og anskue det selv samme fra et makro-perspektiv. Forestil dig en bølge, der slår mod to sider; begge sider er i berøring med vandet, men hver gang bølgen rammer den ene side, slår den efterfølgende tilbage på den anden. Sådan forstår jeg mit arbejde, og jeg mener, at Korsør Kunstforening, og en hvilken som helst anden kunstforening, på samme måde kan forstås som en af disse sider – som mikro-perspektivet, der placerer os i makro-perspektivet.

Tanken om at vende tilbage til byen og arbejde med *det lokale* som emnefelt har derfor længe været i mine overvejelser omkring fremtidige projekter. Måske er det netop derfor, at mine forventninger til kunstforeningen er store og optimistiske; forventninger som gælder for alle kunstforeninger, der er forankret i et mindre lokalt samfund.

I min optik har foreningerne mulighed for at opbygge et rum, hvor kunstneren får plads – plads til at eksperimentere, satse og satse stort, men også gå helt ned i den mindste detalje. Nærhed må være et nøgleord for foreningerne, der har mulighed for at arbejde med dette begreb fra flere forskellige vinkler.

Kunstforeningerne arbejder allerede ud fra en idé om nærhed. De har en vision om at udbrede kunst for lokalområder rundt om i landet, men har mulighed for at række langt ud over denne vision. Visionen kunne være at udbrede og skabe en relation og interaktion med kunsten mellem kunstneren, foreningen, medlemmerne og de besøgende. Dette kræver arbejde og ikke mindst samarbejde mellem kunstneren og foreningen. Et sådan samarbejde kan etableres fra et meget tidligt stadie mellem kunstinteresserede unge, kunststuderende og foreningen. Foreningen har en ekstraordinær mulighed for at komme i kontakt med unge kunstnere i lokalområdet længe før gallerier og mange andre kulturinstitutioner, fordi foreningerne netop har den fordel at operere i nærområdet.

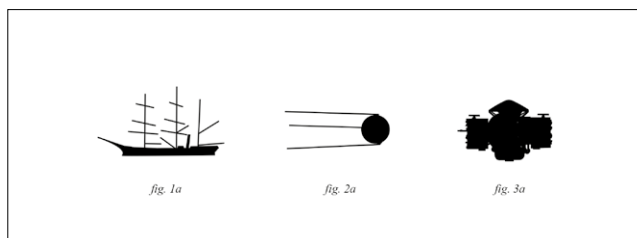
På samme måde kan foreningen tilbyde plads og tid til den unge kunstner, og disse to elementer er grundlæggende for udviklingen af en kunstpraksis. Ikke alene er det en god mulighed for kunstneren for at få erfaring, udvikle og afprøve ideer, men også for foreningen, der kan komme helt tæt på samtidskunsten, et eksperimenterende rum, der kan generere fremtidige projekter, og få et indblik i en længerevarende arbejdsproces.

Kort sagt kan foreningerne vælge at se unge kunstinteresserede, såvel som kunststuderende, som et aktiv, og de bør derfor have interesse i at etablere kontakt til disse og skabe nogle sunde rammer, hvori et godt samarbejde og projekter kan opstå.

Selvom dette er en artikel om forventninger til foreningerne, må jeg også gøre opmærksom på at dette selvfølgelig

kun kan fungere, hvis der er kunstnere, der ønsker at indgå i samarbejder med foreningerne. Mødet mellem kunstner og forening må være et samarbejde for at være frugtbar og ikke et spørgsmål om at opfylde en af parternes behov. Igen er spørgsmålet om nærhed relevant. Foreningerne kan sammen med kunstneren arbejde på et helt andet niveau – et mikro-niveau – hvor nærheden, relationerne, samarbejdet og arbejdsprocessen er det bærende og det, der adskiller foreningerne fra gallerierne og kunsthallerne.

Der er mening i at følge en kunstners arbejde over en længere periode. Proces er et nøglebegreb for samtidskunsten og fylder meget i unge kunstners tilgang til egne og andres praksisser. Giver foreningerne plads og tid til processen, giver de også kunstnere plads til fordybelse, stilstand, sorte huller og gennembrud. Udover det vil en længerevarende relation mellem forening og kunstner også give kunstneren mulighed for at arbejde ud fra en idé om en proces og fokusere på eksperimentet, forsøgene eller skitsen i stedet for at stræbe efter at skabe et færdigt produkt, der skal opfylde nogle bestemte konventioner om kunstværket.

Men nu skal jeg slutte af, og derfor vil jeg vende tilbage til tanken om objektet i bevægelse. Dette er jo ikke bare kunstobjektet eller kunstpraksissen. Objektet er også mig, men mig som subjekt og som kunstner. Skal jeg indgå i et frugtbar samarbejde med kunstforeninger, må disse også være objekter i bevægelse, foreninger i bevægelse, der inkluderer overvejelser om relationer, samarbejde og proces i deres virke og i mødet med den unge kunstner. Dette er mine forventninger til kunstforeningernes rolle i kunsthvervet og især til Korsør Kunstforening.

Jeg ser frem til at følge foreningen og bestyrelsen i det videre arbejde. Hvordan det vil gå, ved jeg ikke, og hvilken form foreningen har om 50 år er ikke til at sige, men jeg håber, at den vil forblive åben og nær, vedkommende og relevant, og fortsat være en forening i bevægelse.

Jeg ønsker Korsør Kunstforening et varmt tillykke med 50-års jubilæet. 🌟

En billedkunstner i Korsør

Af Susanne Thea, Medlem af Danske Grafikere, Kvindelige Kunstneres Samfund og DBF

Vi, min mand, datter og jeg håndplukkede sammen Korsør i 2002, som stedet hvor jeg kunne skabe mine billeder, og det valg har været helt rigtigt og har båret frugt.

Jeg besluttede i 2003, at jeg ville arbejde med en billedfrise over Bayeux-tapetet. Efter research, opbakning og støtte fra lokalbefolkningen i Korsør, venner og familie skabte jeg i årene 2004-2006 min »Parafrase over Bayeux-tapetet«.

Parafrasen blev først vist i Rundetårn, og kørt derfra efter lukketid den 6. januar 2007 direkte til Kongegaarden hvor vi afleverede udstillingen i transportkasser til Finn Mikkelsen. Aftalen gik på at . min mand Bent skulle hænge udstillingen op næste dag. Bent og to trofaste frivillige mødtes og ophængningen af udstillingen foregik i lyntempo den 7. januar og selvfølgelig var alt klart til fernisering samme aften på Kongegaarden.

Det lyder måske som *piece of cake*, men udstillingen består faktisk af 90 værker, som i billeder viser historien før og efter slaget ved Hastings 1066. Ophængningsudvalget i Rundetårn brugte en uge på at få udstillingen sat op, jo sandelig om vi kan, vil, gør og arbejder hurtigt og konstruktivt i kunstens tegn her i Korsør.

Susanne Thea ved trykpressen i Det Hvide Hus

Parafrasen over Bayeux tapetet var min første udstilling på Kongegaarden, og den havde et besøgstal på mere end 1000 gæster. Jeg havde flere rundvisninger i udstillingen for skoleelever i dagtimer og for voksne gæster om aftenen.

Jeg fortalte om fremstilling af de 90 kobberætsninger og de teknikker som jeg har benyttet. Stregætsning, akvatinte, fladbid og koldnål. Trykmetoden jeg har arbejdet med er fra før fotografiets tid, a la poupée, som giver mulighed for at bruge flere farver i samme trykproces. En spændende teknik som kræver tålmodighed og med erfaring giver de smukkeste unika værker.

Mens vi gik fra billede til billede, fortalte jeg historien om Slaget ved Hastings 1066, som vi kender den fra pålidelige kilder og skrifter. Med kunstnerisk frihed afslørede jeg konspirationerne og bragte historien op til i dag med tanke på alle de unge, vi sender ud i fredsbevarende missioner...

Parafrase over Bayeux tapetet har været udstillet mange steder i ind og udland, nogle steder med et udsnit af billederne. Da hele Parafrasen, alle 90 billeder var udstillet på National Print Museum i Dublin 2007, havde jeg fornøjelsen at give en rundvisning og fortælle om Parafrasen til den daværende kulturminister Brian Mikkelsen, som begejstret sagde »Det her er moderne historie fortælling«. I 2011 var alle 90 billeder udstillet på Printing Museum i Houston, Texas. I 2014 blev min Parafrase over Bayeux-tapetet udstillet på Musée de la Tapisserie de Bayeux, i Normandiet og jeg og det broderede Bayeux tapet mødtes for første gang.

I anledning af 950 året for Slaget ved Hastings er Parafrase over Bayeux-tapetet udstillet på Tobaksgården i Assens til 15. September 2016.

Aldrig havde jeg forestillet mig at mit arbejde tegnet med blod, sved, tårer ved vinduet på hjørnet af Sandvejsbanken, i den tidligere gamle blomsterbutik, skulle skabe så meget opmærksomhed. Om sommeren tegnede jeg på

Susanne Thea, »Hyrden, Parafrase over Bayeux-tapetet«, kobberætsning, aquaret, fladbid, burin, a la poupée, unika, 20 x 68 cm, 2007

kobberpladerne under en haveparasol i det gamle drivhus, selve ætse processen af kobberpladerne med jernklorid foregik i det tidligere blomsterbindings lokale, og alle 90 kobberætsninger blev trykt på min presse, som stod i den tidligere blomsterbutik »Orkidéhjørnet«. Ét ved jeg: Parafrazen over Bayeux-tapetet kunne kun skabes i Korsør, hvorfor?:

Beliggenhed, beliggenhed og beliggenhed siges at være det vigtigste, når man skal vælge bolig. Korsør har den helt rigtige beliggenhed; Byen emmer af historie, er fantastisk indbydende, summer af harmoni og præsenterer alt det jeg som skabende kunstner har brug for. Lys, ro, god energi til at gro og finde tid til at tænke og nyskabe.

Min kærlighed til byen er vist kendt af de fleste. Måske netop derfor at Formanden for kunstforeningen i Kongegaarden, Finn Mikkelsen, på bestyrelsens vegne inviterede mig til at skabe Kongegaardens årsplakat 2012 med temaet en »Parafrase over Korsør«. Min kærlighed og begejstring for byen ses tydeligt i det færdige motiv som blev en håndkoloreret kobberætsning.

Lyt til klangen af ord som: Kongegaarden, fæstning, kirketårn, irgrønt spir, Stabels gård, Helms skole, verdens ældste biograf, Koen, hængebro, Storebælt, halvø, havn, træsejlskib, flaskegrøn træport, Bomhuset og badestrand. Luk øjnene bare et kort øjeblik, åh hvilken idyl som tegner sig for det indre øje. Her bor jeg.

Her i Det Hvide Hus, en tidligere blomsterbutik med drivhus som i dag er omdannet til galleri med atelier. Her skabes mine billeder, pauser går over kirkegården ned til Storebælt eller gennem byens brolagte gader med små fiskerhuse. Parafrazen over Korsør, inspirerede mig til en billedserie med de 4 årstider og 2 malerier. Disse billeder gav nye bestillinger fra lokale bosatte personer, med ønske om at blive malet ind i kobberætsningen af parafrazen. Det var skønne specielle og meget følsomme ønsker at løse og

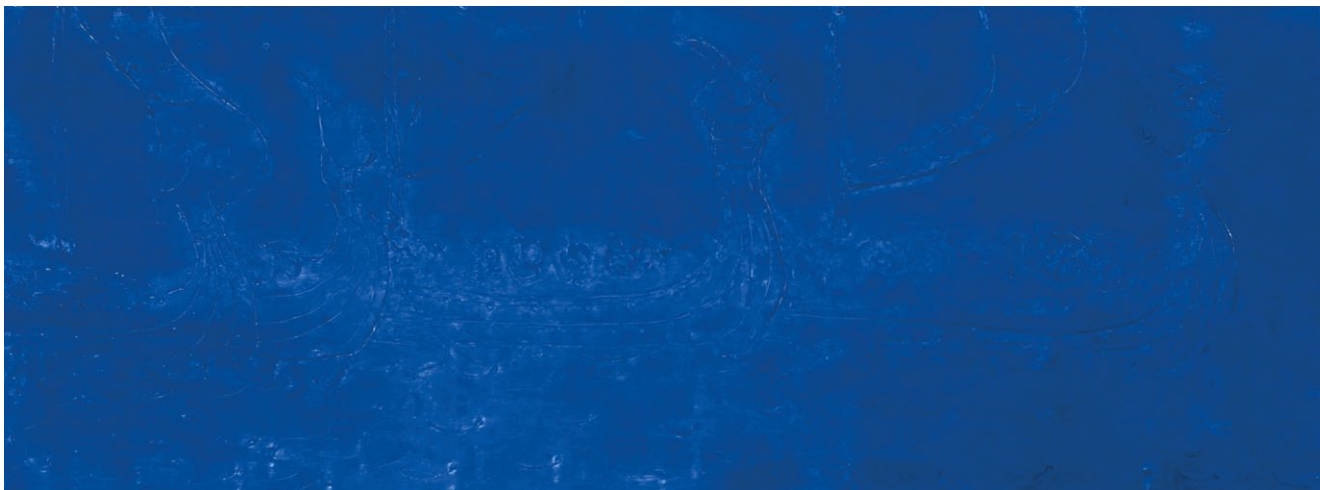
fantastiske opgaver at blive stillet overfor.

Personer blev malet i miniaturer ud fra et fremsendt foto på mobiltelefonen. Med lupbriller bøjet helt ind over billedet, fik jeg malet hver eneste ønskede person ind i bybilledet, så jo jeg kender ansigt og form særdeles godt på enkelte personer i byen.

Det seneste jeg har hørt er at parafrazen bliver kaldt for hjulet, og det står i overensstemmelse med min egen udtalelse: I Korsør kan du gå rundt og rundt uden at skulle gå i dine egne fodspor. En sti dukker op, når du mindst venter det og fører dig ad nye veje og stier rundt og rundt i byen, prøv selv. →

Susanne Thea, »Parafrase over Korsør«, håndkoloreret kobberætsning, unika, 64 x 50 cm, motiv til kongegaardsplakaten 2012

Susanne Thea, »De kom fra det dybe blå hav...«, monotypi, prægning på træ, 55 x 155 cm, 2014

I 2014 skabte jeg frisen »De kom fra det dybe blå hav...« som i billeder viser slaget ved Clontarf 1014.

Det er blevet fortalt i skrifter og ikke mindst overleveret fra generation til generation i Irland, at i 1014 lykkedes det irerne at fordrive vikingerne, som havde grundlagt Dublin og bosat sig på øen. Sandheden er, at den eneste overlevende af magthaverne fra kampen var vikingehøvdingen Sitric Silkbeard, som styrede Dublin. Sitric blev senere kristen og grundlagde Christ Church katedralen i Dublin.

Historie fortalt gennem billeder og parafraser optager mig meget. Udstillingen »De kom fra det dybe blå hav...« har været vist i 2014 og 2015 på Trelleborg og i 2016 på Isle of Man.

Det er skønt som arbejdende og bosat kunstner i Korsør at få mulighed for, gennem udstillinger og foredrag at sætte Korsør på verdenskortet. For et par år siden fik jeg besøg i galleriet af en kvinde som netop var kommet hjem fra sin rejse til Fiji. Hun havde fundet mig på Facebook og garanteret sig, at jeg var den kunstner fra Korsør, som var præsenteret med en permanent udstilling på 12 kobber-rætsninger fra »Parafrase over Bayeux tapetet« på museet i Suva, Fiji. Hun fortalte at billederne havde sit eget udstillingslokale. Historien om hvordan mine billeder endte på Fiji er ganske enkel og uhyre kompliceret, så den får I af mig en anden gang. Vigtigst er at alt endte lykkeligt, om ikke andet så for de 12 kobber-rætsninger på Fiji.

Sommerudstillingen på Kongegården er for mig noget helt specielt. Jeg glæder mig hvert eneste år til at fremvise mine nyeste værker.

Årets sommerudstilling er for mig et krav om, at jeg skal tilbyde byen noget nyt. Gennem eksperimenter, gøre brug af ny teknik, helst opfinde nye metoder og gøre brug af for mig nye materialer.

Jeg ønsker gennem mine værker at invitere Kongegårdens gæster, beskueren til dialog. Min ambition er at stimulere nysgerrighed og aktivere lysten til at gå på opdagelse i mine værker. Når gæster fortæller at de hele tiden finder nyt i mine billeder, så er min mission og mit ønske til dette års sommerudstilling indfriet.

I år viser jeg værker med Hjorten, som nok har været ude af den moderne kunstners motiver i mange årtier. Jeg har valgt træsnit, prægning og monotypi som dette års nye teknikker og har for første gang trykt med flere plader i flere farver. 🌿

Susanne Thea, »Stille nu...«, træsnit, monotypi, unika, 100 x 670 cm, 2016

En fotokunstner i Legatboligen

af Henrietta Liv Meike Nielsen, fotokunstner

Det var i april 2015. Jeg havde taget min bil og var kørt til Korsør for at se, om det var her, jeg måske skulle bosætte mig i fremtiden. Efter 25 år i København – primært på Nørrebro - var jeg ved at være træt af larm og støj og træt af altid at skulle køre et sted hen for at finde ro og natur.

Bevares, København har parker og flere strande, men der er bare altid masser af mennesker og larm! Det generede mig ikke førhen, men nu var det anderledes. Ændringen var nok langsomt begyndt efter, at jeg i 2010 byttede mit mangeårige arbejdsliv som grafiker og fotograf ud med et spirende nyt kunstnerliv med fotokunst som den primære udtryksform.

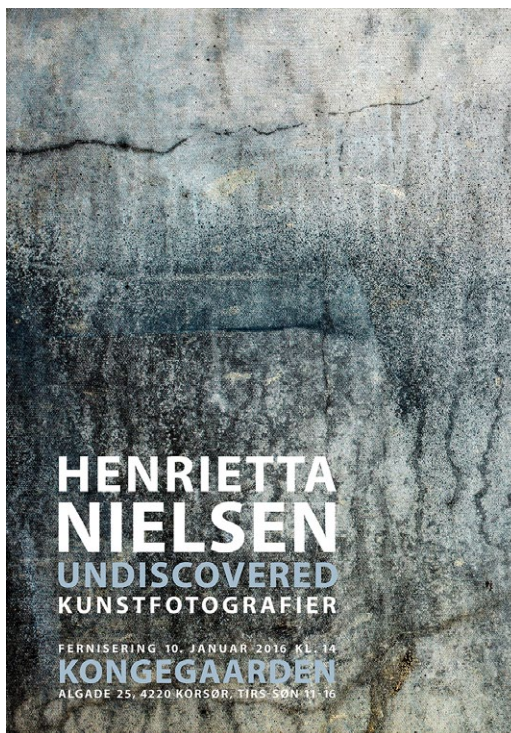
Korsør havde jeg valgt ud, fordi jeg altid har haft en drøm om at bo et sted, hvor jeg om aftenen ville kunne gå ned til stranden og se solen forsvinde i havet!

Da jeg kørte ind igennem byen, viste Korsør sig fra sin bedste side: Solen skinnede, og jeg kunne svagt lugte saltvandet! I princippet var det et gensyn. Med to oplevelsesglade og kultur- og historieinteresserede forældre tog vi i vores familie ofte på tur i ind- og udland. Men jeg må alligevel ikke have været så gammel, sidste gang jeg var her, for jeg kunne ikke huske ret meget af byen. Kongegården kendte jeg heller ikke. Men da jeg gik forbi bygningen, fik jeg lyst til lige at se fotoudstillingen af Hans Ole Madsen, mens jeg alligevel var der. Derinde på Kongegården faldt

jeg i snak med Joy Petrowsky og fandt ud af, at der er kunstnerlegatboliger på Kongegården. »Sådan én må jeg søge«, tænkte jeg!

Hårdt presset arbejdsmæssigt med udstillinger i mit nye Live-in Gallery i Paris, (hvor man kan leje sig ind og overnatte i kunstnerens univers), håbede jeg, at legatboligen nogle måneder efter kunne blive min midlertidige bolig, så jeg hurtigt kunne få den arbejdsro, jeg havde behov for. Først fik jeg beskeden, at det ikke blev mig. Men få dage efter kontaktede Joy mig; deres førstevalg var sprunget fra! Jeg var glad og taknemmelig.

I det forløbne år, fra august 2015 til august 2016, har jeg virkelig nydt at bo på Kongegaarden. Jeg har nydt Korsør, havet, skoven, stilheden og lyset! Og ja, jeg har set solen gå ned i havet en hel del gange! Fra menneskene i byen - og i særdeleshed fra dem med tilknytning til Kongegården, som jeg jo har haft mest berøring med - har jeg mødt åbenhed og venlighed, engagement og hjælpsomhed på alle planer. Legatboligerne på Kongegaarden er en lille oase for os kunstnere, hvor vi kan fordybe os og lade op til nye tiltag. Det har også været en ære og et privilegium at få lov at lave min egen udstilling ved siden af Isenstein Samlingen. Og ovenikøbet fik jeg i den forbindelse en flot præsentation i Korsør Posten. Så jo, Korsør tog rigtig godt imod mig, og jeg kommer tilbage! 🌟

Øverst: Henrietta Nielsen, pigment print på Somerset papir, 60 x 80 cm

Nederst Venstre: Henrietta Nielsen, pigment print på Somerset papir, 80 x 60 cm

Nederst Højre: Plakat fra Henrietta Niensens udstilling i 2016 på Kongegaarden

Medlemsgaver 1966 til 2016

- 1966 Jørgen Brockdorff, exlibris (løg) og tryk (børn).
1967 Mads Stage, »Næsehorn«, håndkoloreret tryk.
1968 Bamse Kragh Jacobsen, »Sprogø«, farvelitografi.
1969 Hans Ludvig Larsen, »Huse«, farvetræsnit.
1970 Gunnar Hossy, Simon Levy, træsnit s/h.
1971 Vibeke Mencke Nielsen, radering.
1972 Vera Myhre, Avislæserne, farvelitografi, originalt stentryk.
1973 Poul Janus Ibsen, »Tidssituation«, farvetryk.
1974 Bent Kaas, »Den kloge ugle«, s/h linoliumstryk.
1975 Ole Skou Olsen, »Kloakdæksel«, farveserigrafi.
1976 Jørgen Brynjolf, illustrationer i bogen Naturspil, signeret bog.
1976 Sys Hindsbo, »Hunde og mænd«, farvelitografi. Gave ved 10 års jubilæet.
1977 Jens Peter Helge Hansen, »Dyr«, farveserigrafi.
1978 Anne Marie Braugde, »Eventyr«, farvetryk.
1979 Herold G. Christensen, »Fjordlandskab«, s/h radering.
1980 Gunnar Saitz, »Kurmageri«, farvelitografi.
1981 Pia Schutzmann, Interiør, s/h radering.
1982 Jørgen Tang Holbek, »Grøn skov«, grønt tryk.
Hans Chr. Rylander, »Montage med mennesker«, farvetryk.
Uffe Christoffersen, »Tiger«, farvetryk.
1983 Des Asmussen, »Færgen Dronning Ingrid«, farvetryk.
1984 Eva Weis Bentzon, »Kristi Tornekroner«, farvetryk.
1985 Holmer Trier, »Pige med dukke«, s/h tryk.
1986 Helge Ernst, 11 forskellige farvelitografier.
1987 Dea Trier Mørch, »Børnene sover«, linoleumstryk i rødt og guld.
1988 Leif Madsen, »Skovbund«, s/h litografi, originalt stentryk.
1989 Henning Damgaard-Sørensen, farveserigrafi på hærdet glas.
1990 Bodil Kaalund, »Adam og Eva«, farve heliotryk.
1991 Monika Poulsen, »Tosomhed«, relief i støbejern.
1992 Henrik Møhr Johnsen, to forskellige s/h linoleumstryk fra »Tuscania«.
1993 Gerda Østergaard, unika skål i stentøj m/æske.
1994 Arne Heuser, farveserigrafi, 2 forskellige.
1995 Jens Peter Helge Hansen, »Gult firben«, farvelitografi.
1996 Kirsten Ernst, del af større relief, unika, stentøjskækket, 286 stk.
- 1997 Søren Hansen, farveserigrafi på hærdet glas.
1998 Jane Balsgaard, unika, slumpet glas.
Virksomheder større fade el.lign.
1999 Jane Morten, »Erindring«, heliotryk, farve.
2000 Frank Rosen, 10 forskellige serigrafier efter eget valg, farve.
2001 Anni Rose, 340 unika akvareller med motiver fra Korsør. Virksomheder lidt større.
2002 John Würtz, heliotryk i farver.
2003 Poul Janus Ipsen, 20 forskellige farvelitografier.
2004 Fyrkat v/ Bente Formann og Klavs Encke, unika keramiske kander. Større til virksomheder.
2005 Jens Kantsø, heliotryk, farve.
2006 Hans Ludvig Larsen, litografi i 4 farver, originalt stentryk.
2007 Tróndur Patursson, 2 forskellige farvelitografier, originalt stentryk.
2008 Erik Heide, bronzeskulptur »Ene«, - »To« (virksomheder)
2009 Knud Steffen Nielsen, Artmoney, unika maleri, kasse m. Artmoney (virksomheder)
2010 Nelly Gaskin, rakubrændt Næsehorn, Unika – To ovenpå hinanden (virksomheder)
2011 Lars Ahlstrand, unika farvepapirarbejde, mixed media.
2012 Jens Peter Helge Hansen, unika skitsetegning m. blyant, virksomheder 2 over hinanden i ramme.
2013 Ulrich Rössing, unika farvekridtstegning, virksomheder 2 stk. over hinanden i ramme.
2014 Grete Balle og Mogens Balle, litografier m.m. i varierende størrelse og antal.
2015 Nis Schmidt, unika tegninger, oliepastel på papir. – 2 stk. i ramme til virksomheder.
2016 50 år jubilæumsskrift – samt forskellige tidligere medlemsgaver.

Avisen og kunsten

*Af Henning Petersen,
tidligere lokal-redaktør på Sjællands Tidende, Korsør*

Tilfældet ville, at jeg kom til at tilbringe næsten 30 år på byens dengang eneste og derfor også sidste avisredaktion i Korsør. I perioden fra 1978 til 2007 skrev jeg som først journalist og siden også med titel af lokalredaktør på Sjællands Tidende med lokaler i Nygade 11 om stort og småt i by og omegn.

Mit første indtryk af kunst i Korsør var personificeret ved den engang uddannede skiltemaler, Svend Garde Petersen. Svend Garde var særdeles aktiv på det tidspunkt med tegninger af lokale – men evigt altid mennesketomme – motiver, som han, gerne med cigar eller pibe i mund, sad og udførte rundt omkring i Korsør.

Mindst et par gange om ugen kom han ind på redaktionen og falbød sine tegninger gratis med det formål, at de skulle trykkes i avisen. Det gav Garde god reklame og samtidig den anerkendelse, han som de fleste, der kalder sig kunstnere, higer efter at få.

Når nyhedstrømmen var lille, blev der så hensigtsmæssigt nok for redaktionens medarbejdere bragt en Garde-tegning til at udfylde et ellers truende tomt felt på avissiden – og det var ikke noget, som læserne i almindelighed klagede over. Tværtimod.

En Garde-tegning med en billedtekst til var noget af det første, som blikket faldt på.

Tegningerne blev udført i stil og omfang som en masseproduktion og kom til at hænge indrammede på væggen i mange Korsør-hjem, og det gør de muligvis stadigvæk.

Omvæltning

Min egentlige journalistiske opdragelse på avisen havde jeg efter nogle indledende måneder i Slagelse fået som journalistpraktikant/elev i Odsherred, hvor jeg interesseret og begejstret skrev mangfoldige artikler om de adskillige professionelle kunstnere, som havde bosat sig i området

med det for dem eftertragtede og særlige landskabs-lys – og med »Huset« i Asnæs som udstillingssted, mens jeg færdedes der.

Det var rare, inspirerende og spændende mennesker disse kunstnere, der talte veteranerne Kalle Bovin og Agnete Swane samt Johannes Carstensen, Karl Aage Riget, Vuokko Johansen, Helge Ernst, Troels Triers far, Holmer Trier, Ole Finding, Mette Møller Bovin med flere.

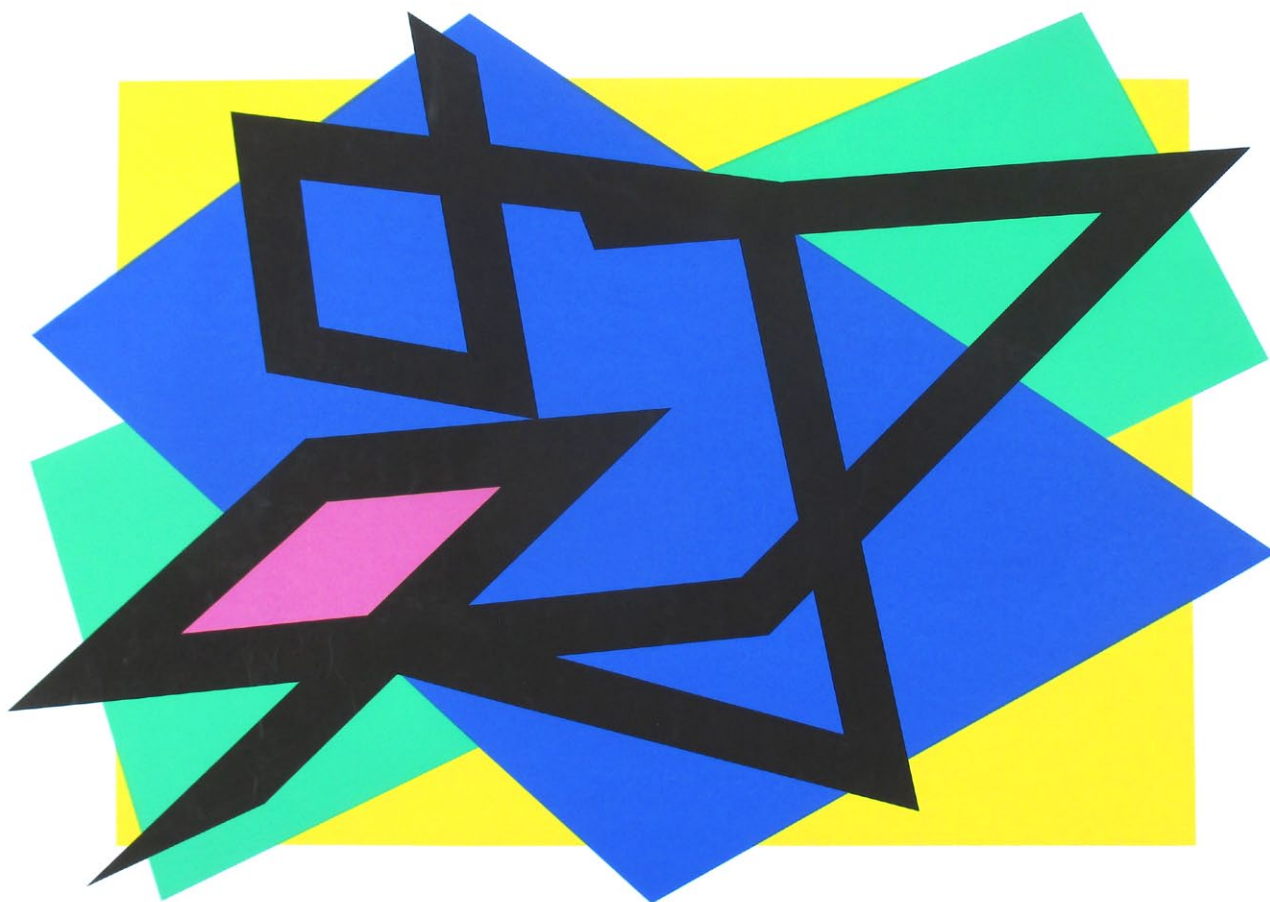
Det var mildt sagt selvsagt en kolossal omvæltning redaktionelt at drage fra det førnævnte kunstnermiljø i Odsherred til Svend Gardes tegninger i Korsør.

Jeg fandt dog forholdsvis hurtigt ud af, at der fandtes et alternativ til Svend Garde og andre fritidskunstnere i den daværende færgeby, og som gjorde en dyd af udelukkende at beskæftige sig med de kunstnere, der hørte til på anerkendt niveau – og således i stil med det, jeg fornøjet havde beskæftiget med mig i Odsherred.

Korsør Kunstforening udfoldede sig udadtil dengang med udstillinger på byens skoler, rådhuset, biblioteket, pengeinstitutter og lignende steder, for eksempel »Perlen« i Halsskovhavn, hvor der i henholdsvis 1989 og 1991 opstod glædelige gensyn med værker af Karl Aage Riget og Mette Møller Bovin, mens Voukko Johansen i 1987 og Johannes Carstensen i 1989 udstillede på rådhuset.

Helge Ernst blev præsenteret i 1992 på rådhuset, og her blev jeg mindet om, at kunstnere kan føle sig nærtagne og misforståede, når en ung udsendt fra lokalpressen uden specielle forudsætninger for at forstå og skrive om kunst uforvarende kommer til at skrive noget på tryk, som kunstneren føler og mener er helt forkert.

»Han maler som kineserne« stod der i overskriften fra min omtale af Helge Ernst, da han udstillede i »Huset« i Asnæs i 1977. Og det var en fuldstændig usand antagelse, blev jeg belært om næste gang, jeg mødte Helge Ernst.

Arne Heuser, serigrafi, 41 x 60 cm,
medlemsgaven 1994

Der står ikke andet

De første år i min avistid i Korsør optrådte Korsør Kunstforening dog ikke udpræget meget i avisen, men det ændrede sig markant efter 1992, hvor det var noget nær fast standard, at når en læser klagede over indholdet på Korsørsiden, så var en af de ledsagende bemærkninger: "Der står ikke andet end om Kongegaarden og Korsør Kunstforening". Det passede selvfølgelig ikke helt, selv om der var en snert af sandhed i påstanden.

For i modsætning til langt de fleste foreninger i Korsør, der ikke fornemmede de oplagte muligheder for at udbrede kendskabet til deres aktiviteter og gøremål, så var det samme absolut ikke gældende for kunstforeningen, især og ikke mindst efter en ihærdig skolelærer på Birkemoseskolen var blevet formand for foreningen.

Finn Mikkelsen blev en flittig – og så sandelig også kær gæst – på redaktionen, når der skulle laves foramtaler af

de forskellige udstillinger, skrives om de årlige medlemsgaver, foreningens kunstsamling og udlån – samt berettes om generalforsamlinger, hvor formanden venligt roste Sjællands Tidende for avisens indsats for at fremme den anerkendte kunst i lokalsamfundet. Abonnenternes brok over at skulle fodres med alt det kunst i avisen var sikkert også affødt af, at der blandt læserne var større lyst til at høre om indbrud og kommunale skandaler end om malerier eller anden udsmykning, hidrørende fra en ukendt person fra en fremmed egn.

Kongegaarden

Lokalredaktionens bevidste indsats med at omtale kultur- og kunst-aktiviteterne i Korsør skete i forstærket form, da Kongegaarden kom til som fast udstillingssted for Korsør Kunstforening i maj 1992. →

Jane Morten, »Erindring«, heliotryk, 32 x 50 cm, medlemsgaven 1999

Da jeg arriverede til Korsør en aftenstille oktoberdag i 1978, henlå Kongegaarden i en ikke særlig nydelig - ja snarere forfærdelig tilstand og fungerede som et slags kollektiv eller bofællesskab, som jeg af private årsager besøgte et par gange, blandt andet i forbindelse med en gevaldig nytårsaftenfest i 1980 med bulder og brag – såvel indenfor i de historiske, men desværre forsmøt stuer – som udenfor, hvor raketter og andet krudt blev fyret af, anført af en af beboerne, Palle Bruus Jensen.

De følgende år blev den ruinlignede tilstand mere og mere tydelig for omgivelserne, men gode kræfter sørgede som bekendt for at ændre på denne hidtil bygningsmæssige skændsel for Korsør, og da den renoverede ejendom stod klar til brug som endda et regionalt musik- og kunstcenter, udviklede det gamle borgerhus sig som en oase i en ørken for Sjællands Tidendes redaktion – og ganske givet endvidere for den del af byens borgere, som påskønnede og satte pris på denne kulturelle forandring til det meget bedre for Korsør.

På gåben

Strækningen fra Nygade 11 til Algade 25 var og er ikke at betegne som lang. På gåben højst 2-3 minutter. Det var altid med en vis forventning, jeg gik af sted. Selskabet og samværet ved de forskellige ferniseringer var som regel af yderst behagelig art og samtidig var det normalt en positiv oplevelse at opholde sig i Kongegaarden i kontrast til alt det langt mere dystre stof, der naturligt nok desuden hørte med, når der skulle skrives en læsværdig og varieret lokalavis. Da der ikke skulles anvendes særlig tid på transport frem og tilbage, behøvede jeg ikke at have så travlt med at komme retur til de noget grå og kedelige redaktionslokaler i Nygade i forhold til de i bogstavelig forstand farverige udstillingsrum i Kongegaarden.

Der blev både stunder til at høre velkomsttaler, udveksle ord med de udstillende kunstnere og tillige de besøgende, der mødte op, og som ofte var gamle kendinge. Det hændte også, at kunstnere med tilknytning til Odsherred udstillede – eller i de fleste tilfælde i hvert fald nogle, som havde kendskab til dem.

På den vis kunne min medfødte nostalgiske og tilbage-skuende trang folde sig ud i lighed med de udstillede kunstværker.

Munter Trier

Ferniseringer blev der ikke holdt ved alle udstillinger i Kongegaarden - men en af dem, jeg erindrer bedst, er ferniseringen ved Troels Triers udstilling i maj 2005, benævnt »Tegneseriebilleder«.

Det var ikke overraskende en meget munter og publikums-tiltrækkende fernisering, hvor Troels Trier foldede sig ud og blandt andet skildrede oplevelsen i et telt, han engang havde slået op i Korsør Lystskov, og hvor han spiste rejer og drak øl til.

Troels Trier havde taget hustruen Rebecca Brüel med, og hun underholdt efter hoved-seancerne avisens udsendte med forrygende detaljer om den tidligere musikalske scene-tilværelse som dulle til manden med flyverhatten og det nu mere tilbagetrukne liv i det lille maler-atelier lidt udenfor Kerteminde.

Troels Trier fik dog ikke ved den lejlighed siden sat varige kunstneriske spor i Korsør, som tilfældet var med en anden udstiller få år før, Frank Rosen, der i 2001 via en glimrende indsats af Korsør Kunstforening fik afsløret vand-skulpturen »De syv dage« ved kajen ved Havnearkaderne.

Skulpturer i det fri

Korsør Kunstforening var gennem årene meget optaget af at få endnu mere kunstnerisk udsmykning i selve byen – og helst og kun naturligvis skabt af professionelle kunstnere som f.eks. Frank Rosen.

På den vis kunne der blive tale om varige kunst-nydelser i det fri for borgerne i stedet for de midlertidige ved udstillingerne indendørs.

Begrebet varig holdt dog ikke altid, hvad Sjællands Tidendes dækning af by-kunsten kom til at bære præg af. Et grueligt eksempel var opstillingen af »Prinsesse Guldhår«, udført af Kirsten Ernst, på Bibliotekstorvet. Den ellers nydelige skulptur blev ikke længe efter afsløringen vandaliseret, hvorefter kunstforeningen ved at arrangere en indsamling forsøgte at samle midler ind til en »Prinsesse Guldhår 2«. Men det lykkedes ikke at gennemføre projektet.

I stedet blev det en anden skulptur, som kom til at stå på Bibliotekstorvet, Jesper Neergaards »Mimers Brønd«.

Disse skulptur-opstillinger og deres for ofte ranke skæbne fyldte som nævnt en del i lokalavisens Korsør-spalter – og det gjaldt også med jævne mellemrum en efter nedlæggelsen af bilfærgeoverfarten noget skjult og upåagt anbragt skulptur, »Varden« i Halsskovhavn. »Varden«, der var fremstillet af Ole Videbæk, var faktisk i fare for at styrte sammen, men efter en tid blev skulpturen nødtørfigt

repareret – dog for senere alligevel at blive fjernet, fordi den fortsat var temmelig farlig at komme i nærheden af.

En anden skulptur ved biblioteket, udført af Erik Varming, blev i samme periode ligeledes udsat for groft hærværk.

Det samme var tilfældet med Børge Jørgensens stålskulptur, der blev flyttet fra plejehjemmet til den nye bypark på det forhenværende baneterræn.

Skulpturen fik imidlertid ikke lov til at stå i mange dage, før den blev knækket af hærværkspersoner. Repareret blev den straks efter, hvorefter der blev arrangeret en ny indvielses-ceremoni, hvorefter den stakkels skulptur snart efter atter blev ødelagt. Nej, det var ikke spor nemt at få virkeliggjort kunstforeningens bestræbelser på at skabe yderligere skulptur-kunst i Korsør til gavn og nytte for byens borgere og andre forbipasserende.

Det er kedeligt, at negative elementer i lokalsamfundet skal have lov til at udtrykke deres holdninger på en sådan ødelæggende maner, fastslog kunstforeningen og tilføjede, at disse elementer ikke skulle have lov til at bestemme. Det kom de trods alt heller ikke til.

Kendt og knap så kendt

Det største skulptur-projekt i Korsør blev kunstforeningen – eller rettere sagt Korsør Kommunes Kunstfonds indkøbs-udvalg – til betydelig ærgrelse dog ikke direkte involveret i. Det var rundkørslerne på Tårnborgevej, som skulle udsmykkes, men ikke af en anerkendt kunstner, så kommunen på den facon kunne spare udgifter.

Den seneste skulptur, jeg nåede at opleve, inden min avisdønt frivilligt ophørte til fordel for en bosætning i Madrid, var opsætningen af Erik Heides skulptur »To borgere« i Rådhushaven, der til kunstforeningens behag ikke blot var frembragt af en anerkendt kunstner, men tillige af en kendt ditto.

I mine sidste fem måneder i Korsør i 2007 nåede jeg at skrive om et par udstillinger mere i Kongegaarden – først den lokale grafiker Susanne Theas »Parafraze over Bayeux-tapetet«, en – ikke kun på grund af værkets længde på 70 meter – imponerende udstilling.

Avisomtalt siden 1992 blev desuden som regel de kunstnere, som benyttede sig af muligheden for i en periode at bo i Kongegaardens legatbolig. Den sidste var Birthe Bo Sakurai, som fik æren af at være den kunstner, som fuldtendte mine skrivelser om Korsør Kunstforening og de kunstnere, som foreningen på fortjenstfuld måde fik bragt til byen i min tid og nu i 50 år. 🍎

Kunstforeningens tidlige år

af Ole Seyffart Sørensen, tidligere formand

Ole Seyffart Sørensen var formand for kunstforeningen fra 1966 til 1972. Han har været redaktør af kunsttidsskriftet »Grafik« samt billedredaktør ved »Fagbladet«, »Uddannelse« og ved kunstserien »Martin Andersen Nexø illustreret af danske grafikere«. Desuden har han skrevet artikler om billedkunst i danske og udenlandske kunsttidsskrifter.

Da jeg i august 1966 begyndte som ung lærer på Korsør Byskole, var jeg forundret over, at skolen intet havde gjort ud af en kunstnerisk udsmykning af nogen art. Jeg kom fra en skole i Ballerup, hvor det var formningslærernes opgave at sikre, at der var billedkunst i klasselokaler, på gange og i skolegården. Ja, én af de sidste opgaver jeg var med til, før jeg skiftede arbejdsplads, var faktisk indkøb af en granitskulptur af Erik Heide, et maleri af Henry Heerup og en litografisk serie af Ole Schwalbe.

Min tidligere skole var et aktivt medlem af sammen slutningen Skolernes Kunstforening, hvor vi indgik i et samarbejde med adskillige skoler i københavnsområdet. Det kunne være deling af udgifter til vandreudstillinger, til bestilling af grafiske arbejder direkte fra billedkunstnere eller at inspirere kolleger på medlemsskolerne til aktivt at deltage i kunstformidling til glæde for eleverne.

Sådan foregik det ikke lige på min barndoms skole. Jeg talte en del med mine kolleger om ovenstående og forelagde også nogle idéer og strategier for skolens ledelse. Nu må man erindre, at dette var i slutningen af 1960'erne, hvor skolernes økonomi var god, hvor administration var simpel, og hvor der var kort fra idé til handling. Det betød, at jeg, sammen med de øvrige formningslærere, kunne hænge de første originale træsnit, linoleumssnit, raderinger, litografier og serigrafier op på skolens gange i løbet af få måneder. Det var navne som Ole Sporning, Jane Muus, Henry Heerup, Dan Sterup Hansen, Svend Wiig Hansen, Hans Scherfig, Sys Hindsbo med flere.

En forrygende begyndelse

De nyindkøbte tryk skabte naturligvis debat, engageret og aktiv, og der gik da også kun kort tid, før personalet på Byskolen blev enige om at udbrede idéerne til byens øvrige skoler og tage initiativ til at oprette en kunstforening.

Og så gik det hurtigt. Den 10. oktober 1966 mødtes en gruppe lærere fra Helms Skole, Skolen ved Noret, Halskovskolen og Byskolen til en stiftende generalforsamling. Lærernes Kunstforening var en realitet, og i løbet af få måneder arrangerede bestyrelsen vandreudstillinger på byens skoler, udsendelse af en grafisk nytårsgave til foreningens medlemmer, foredragsaftener, weekendudstillinger i Halskovskolens aula og besøg på grafiske værksteder eller privat hos billedkunstnere.

Det var en forrygende begyndelse, som lagde grunden til mange års fremtidig virke med en variation af aktiviteter og tilbud til medlemmerne. Skolernes medlemskreds blev hurtigt udvidet til også at omfatte Skolen i Slottensgade, senere Birkemoseskolen, Vemmelev Skole og Tårnborgh Skole. En ansøgning fra Sorø Borger og Realskole kunne af gode grunde ikke imødekommes. Med syv medlemsskoler og mere end 100 personlige medlemmer kunne foreningen se frem til en spændende fremtid.

Fra Lærernes til Korsørs Kunstforening

Allerede dagen efter den stiftende generalforsamling blev bestyrelsen konfronteret med et dilemma, da både formanden for kommunens skoleudvalg, Georg Marott og formanden for kulturudvalget, Ruth Hansen søgte optagelse i foreningen. Det var overraskende, men bestyrelsen sagde naturligvis, ja.

Henvendelsen åbnede desuden for en debat, om vi havde givet foreningen det rette navn? En debat, som fortsatte i endnu fem år, før Lærernes Kunstforening i 1971 blev til Korsør Kunstforening. Det skete uden dramatik. Foreningen havde på daværende tidspunkt omkring 180 medlemmer, hvoraf halvdelen var *ikke-lærere*, og bogtrykker Hans Burchardt og bagermester Kjeld Lykke Hansen begge var aktive medlemmer i bestyrelsen.

Kunstforeningen fik hurtigt politikernes bevågenhed, og bestyrelsen var i regelmæssig dialog med kulturudvalgets medlemmer, hvor foreningens aktiviteter blev mødt med velvilje og forståelse, hvilket førte til et årligt økonomisk tilskud fra byrådet. →

Farvelitografiet »Sprogø«, en spektakulær og provokerende nytårsgave til foreningens medlemmer, blev uddelt i 1968. Det er et originalt stentryk udført af billedkunstneren Bamse Kragh Jacobsen hos UM-grafik i St. Kongensgade i København. Det måler 48 x 48 cm og blev trykt i 290 eksemplarer, hvoraf kunstforeningen aftog 200. Litografiet blev i øvrigt antaget på Charlottenborgs Forårsudstilling i 1969. – Titlen? Sprogø? Den tager Bamse og Seyffart det fulde ansvar for.

Byens borgere var mere kritiske og beskæftigede sig naturligvis med de kendte flokklere som »Skal det være kunst?« eller »Kejserens nye klæder«.

Bestyrelsen tog udfordringen op og inviterede flere gange til dialog i forbindelse med udstillinger på Halskovskolen, Byskolen eller i Bomhuset. Om det gav en større forståelse eller accept, skal være usagt, men det førte dog til, at endnu flere meldte sig ind i foreningen.

Udstillingerne på Rådhuset

I 1968 kom det første store gennembrud, da bestyrelsen efter ansøgning til Korsør Byråd fik tilladelse til at udstille på Korsør Rådhus, hvor vi lagde ud med en udstilling af billedkunstneren Henry Heerup, der blev præsenteret i et katalog med forord af Anne Ribbjerg. Det blev naturligvis uddelt til foreningens medlemmer; men et betragteligt antal lå desuden fremme på rådhuset og hos flere af byens handlende.

Dette sidste blev i øvrigt fulgt op med parallel-udstillinger fra 1971, hvor seks til otte forretningsdrivende på Halskov indvilligede i at udstille billeder af samme kunstner, som udstillede på rådhuset. Bestyrelsen valgte at begynde med billedkunstneren Poul Agger, hvilket nok var voveligt. Hans spontane og underholdende surrealisme satte i den grad gang i diskussionen i begge bydele.

Synergien mellem kunstforeningen, kommunens kunsthøj og tidskrifterne Grafik og Kunst

I perioden 1968 til 1971 havde jeg fast spalteplass i Virtus Schades tidsskrift, »Kunst«, og i 1970 udsendte jeg det første nummer af kunsthøjsskriftet »Grafik« med adresse i Vemmelev. Samme år godkendte Korsør Byråd foreningens forslag om oprettelse af en lokal kunsthøj, Korsør Kommunes Kunsthøj, som allerede året efter kunne præsenteres de første indkøb af billedkunstnerne Bibbe Tscherning Møller, Thomas Adserballe, Preben Siiger, Vibeke Mencke Nielsen og Seppo Mattinen.

Det var i den periode, hvor Billedkunstnernes Forbund indførte reglen om en fast afgift til udstillende kunstnere på én krone pr. billede pr. dag, med mindre andet kunne aftales med henblik på et garanteret salg. Det var et helt forståeligt udspil fra BKF, som ville gøre op med den traditionelle holdning, at kunstnere skulle være lykkelige og taknemlige over at få mulighed for at udstille deres værker. Den efterfølgende debat var ofte ubehagelig både for billedkunstnere og kunstforeninger.

Øverst: Sjællands Postens omtale af foreningens stiftende generalforsamling.

Nederst: Side tre fra kataloget til Poul Aggers udstilling på Korsør Rådhus i 1971. Den første af flere parallel-udstillinger, hvor forretningsdrivende på Halskov udstillede billeder af samme kunstner, som udstillede på rådhuset, hvilket også fremgår af den viste side.

Heerups »Fredsdrømmen« købt af Korsør-lærerne

Lærernes kunstforening stiftet med Ole Sørensen som formand og Korsørs fire kommunale skoler som medlemmer — Ny udstilling gennemsnitligt hver måned

Med 52 medlemmer i protokollen og kommunens fire skoler som centre for virksomheden er Lærernes kunstforening i Korsør nu kommet til verden. Som oplyst i SP-AKTU-ELT er initiativet taget af lærer Ole Sørensen, Byskolen, og lærer Fr. Jacobsen, Halskovskolen, og det var kun løn som fortjent, når Ole Sørensen blev valgt til formand for den nye forening. En anden af kunstens begejstrede tilhængere, lærer Erik Kleding, Halskovskolen, har påtaget sig hvervet som kasserer, sekretær er lærer Ove Frank, Skolen ved Noret, og to bestyrelsesposter i øvrigt blev lagt på skuldrene af lærerne E. Frellesen og Åge Andersen, Byskolen.

Ole Sørensen regner med, at der i gennemsnit hver måned vil blive ophængt en ny samling på hver skole. Efter efterårsferien kommer billederne fra Halskovskolen til Byskolen, og det drejer sig om værker af Heerup, Per Ulrich, Groth Jensen, Henning Køye, Alex Secher og Preben Pilemand. Sidstnævnte har sit hjem i Korsør, og han ma-

ler kun i sin fritid. Pilemand har lånt foreningen fem lærere, der alle er af naturalistisk karakter.

For Heerups vedkommende har foreningen allerede nu sørget for at sikre sig det arbejde, der hænger på skolens væg. Det er en original litografi, som er trykt i 300 eksemplarer som gave fra kunstneren til lærernes kunstforeninger landet over. Der er kun 80 tilbage, der sælges til en særlig pris til foreningens medlemmer. Originalen er skænket Kirsebærhavens skole i København, hvor Heerup har gået.

Heerups arbejde hedder »Fredsdrømmen« og har et letfatteligt motiv med hvide og sorte mennesker som figurer. Det er endnu ikke bestemt, hvilken skole, der skal have foreningens billede, men foreløbig skal det vandre fra skole til skole.

Det menes, at også kunstneren Sven Havsteen Mikkelsen vil skænke foreningerne et billede til mangfoldiggørelse. Herom skal der i nær fremtid føres drøftelser.

Ben Samuel.

Poul Agger maleri grafik

Korsør Rådhus og Halskovvej, Korsør
fredag 24. september—tirsdag 12. oktober 1971

Korsør Kunstforening
i samarbejde med Korsør kommunes udvalg for kulturelle anliggender og Korsør Handelsstandsforening

Næste udstilling: BØRJE OTTOSSON
Grafik

Halskovvej Boghandel Halskovvej 1 Katalog nr. 7 og 16
Gutterup Isenkram Halskovvej 3 Katalog nr. 6 og 15
Halskov Ure og Optik J. Gylling Halskovvej 7 Katalog nr. 9 og 17
Halskov Boligtekstil Halskovvej 20 Katalog nr. 10 og 18
Åge M. Jørgensen Halskovvej 13 Katalog nr. 11 og 19
Modeloftet Halskovvej 39 Katalog nr. 12 og 20

1. Fra en istids klint 3.000 kr. 2. Hoved (Stutthof) 3.000 kr. 3. Totem (Stutthof) 3.000 kr. 4. Tre røde profiler 3.000 kr. 5. Astronaut 6. Fisker 3.600 kr. 7. Fangot 2.000 kr. 8. Ukuk en orker 3.600 kr. 9. Blå maske 1.400 kr. 10. Hoved 1.200 kr. 11. Gris 1.200 kr. 12. Motorkører 1.200 kr. 13. Fisk 1.800 kr. 14. Profil 1.800 kr. 15. 16. 17. } Grafik à 250 kr. 18. 19. 20.	
--	--

JANE MUUS

Korsør Rådhus

15. okt. – 5. nov. 1972

Venstre: Jane Muus' udstilling i 1972 var den 28. i rækken af kunststillinger på Korsør Rådhus og den sidste, som Ole Seyffart Sørensen havde ansvar for, før han gik af som formand i september 1972. Efterfølgende fulgte udstillinger af Jan Nielsen, Birthe Kronkvist, Bamse Kragh Jacobsen og Hans Henrik Lørfeldt, der alle var arrangeret af den afgående bestyrelse.

Højre: 17. september 1968 blev en vigtig dato i foreningens tidlige historie, da billedkunstneren Henry Heerup udstillede sin grafik om »det gode, det sande og det skønne« på Korsør Rådhus. Foreningen havde endelig fået et permanent udstillingssted. Udstillingen var velbesøgt, af frivillige såvel som ufrivillige gæster.

KORSØR
RÅDHUS

17. sept. - 3. okt.
1968

HENRY HEERUP
GRAFIK

ÅBEN
mandag - torsdag
8 - 16
fredag 8 - 19

I Korsør valgte bestyrelsen at sikre de udstillende kunstnere salg af deres værker efter aftale. Og netop her var det, at vi fik glæde af samspillet mellem rådhusudstillingerne, den nye kunsthånd og tidsskrifterne »Kunst« og »Grafik«. – Som eksempel kan jeg nævne, at billedkunstneren Preben Siiger blev omtalt i »Kunst« i 1970, udstillede på rådhuset samme år og solgte et maleri til kunsthånden året efter. Voilå, alle var glade.

Ordningen gav genlyd blandt de professionelle billedkunstnere, og formanden blev inviteret til et møde med repræsentanter fra BKF, som gerne ville høre mere om, hvad der egentlig foregik i det vestsjællandske? Var det virkelig korrekt, at billedkunstnere kunne udstille på Korsør Rådhus, med katalog og forsikring betalt, med ophængning og nedtagning og – hvis nødvendigt – transport betalt? Det blev et godt møde.

Kommunikationen med medlemmerne

At holde sammen på en forening kræver god kommunikation. I begyndelsen benyttede bestyrelsen sig af lærertidsskriftet »Spejlet«, men det var ikke hensigtsmæssigt, da foreningen begyndte at udvikle sig til at blive byens kunstforening. Vi gik derfor over til tre eller fire spritduplicerede nyhedsbreve om året, som blev fordelt til medlemmer og presse af vores egne cykelbude. Her havde vi ofte den glæde, at redaktører på såvel Sjællands Tidende som på Sjællands Posten Aktuelt stillede spaltepads til rådighed.

Ved læsning af dette tilbageblik håber jeg, at læseren fornemmer min veneration, glæde og taknemlighed over, at det faldt i mine venners og mit lod at skabe en kunstforening, som i år kan fejre sin halvtreds års eksistens. Vi ønskede en levende, aktiv og af og til en provokerende kunstforening, som skabte glæde ved gensyn af kendte billedværker og provokation med de ukendte. – Det gør den stadig. 🌻

Kunstforeningens virke fra bogtrykkerens perspektiv

Af Hans Burchardt,
tidligere indehaver af Burchardt Offset, Korsør

I begyndelsen af 2016 fik jeg af Korsør Kunstforenings formand, Finn Mikkelsen, en opfordring til at skrive en artikel i det jubilæumsskrift, der i år markerer foreningens 50 års jubilæum.

Det er jo ærefuldt, så det kunne jeg da ikke sige nej til. Mit bidrag skulle handle om mine personlige oplevelser i forbindelse med medlemskab og bestyrelsesarbejde i foreningen samt om de mange, mange tryk opgaver, jeg gennem årene har løst for foreningen. Jeg har nemlig været bogtrykker med eget trykkeri her i byen, og man kan sige, at jeg har spillet en rolle som en slags "husbogtrykker" for foreningen.

Den mest aktive periode for mig i relation til Korsør Kunstforening har været fra foreningens start og så 15-20 år frem i tiden. Jeg har dog ikke haft notater og bilag at støtte mig til. Min artikel læner sig op ad, hvad jeg kan huske, så en kronologisk rækkefølge med alt for mange årstal og datoer, bliver der ikke tale om. Men man kan jo regne ud, at vi skal godt tilbage i tiden.

Min forbindelse til Lærernes Kunstforening

En dag i november 1966 fik jeg besøg af Ole Seyffart Sørensen på mit trykkeri, som lå, hvor Cityparkeringen er i dag. Jeg kendte ham næppe dengang, men han fortalte, at han var formand for Lærernes Kunstforening (det hed Korsør Kunstforening dengang). Man skulle udsende den første nytårspublikation til foreningens medlemmer, og det skulle være et linoleumstryk af Jørgen Brockdorff. Et medlem af foreningen havde påtaget sig tryk opgaven, og det skulle foregå, hvad der viste sig at være, ved et meget besværligt og tidskrævende håndarbejde. Desværre blev resultatet af nogle prøvetryk ikke særlig vellykket, så hvad skulle man så gøre? Ole Seyffart Sørensen kom så på den tanke, at det kunne mit trykkeri (det hed dengang Reklame-Trykkeriet) måske klare?

Jeg klargjorde personligt en automatisk trykmaskine, en såkaldt Heidelberg vingeautomat, og den kunne trykke linoleumssnittet i en god kvalitet på det skrøbelige Japanpapir.

Det blev så starten på en spændende og kreativ del af mit bogtrykker-liv. For det første førte det til trykning af de utallige opgaver, der beskrives i de følgende afsnit i denne artikel. Dernæst en del år med medlemskab af Kunstforeningen og deltagelse i bestyrelsesarbejdet samt – og ikke mindst – til et solidt og varmt venskab mellem Ole Seyffart Sørensen og jeg, et venskab, der nu har bestået i 50 år.

Vestre: Jørgen Brockdorff, linoleumstryk, 18 x 12 cm, medlemsgaven 1966, oplag: 85 stk, tryk: Reklame-Trykkeriet, Korsør

Højre: Jørgen Brockdorff, exlibris, linoleumstryk, 17 x 7 cm, 1966

Medlem af Lærernes Kunstforening

Et stykke tid efter denne første tryk opgave for foreningen blev jeg opfordret til at blive medlem. »Hvordan det? Jeg er jo ikke lærer.« – »Nåh, det betyder ikke så meget. Vi er så småt begyndt at optage ikke-lærere som medlemmer«, fik jeg at vide. Jeg blev så medlem, og ikke længe efter oven i købet valgt til bestyrelsen, og her kom jeg til at sidde bl.a. sammen med en anden ikke-lærer, bagermester Kjeld Lykke Hansen. Omkring 1970 fik foreningen så sit nuværende navn, Korsør Kunstforening, og det blev da også et

Hans Ludvig Larsen, fire-farvet træsnit, 29 x 41 cm, medlemsgaven 1969, oplag: 299 stk, tryk: Reklame-Trykkeriet, Korsør

naturligt navn, når man tænker på foreningens fremtidige aktiviteter. På det personlige plan var det en kærkommen aktivitet, som jeg nu var med i. Kunst i de forskellige former havde interesseret mig i mange år, og man kan sige, at det på en måde var en del af min bogtrykkerrolle, der bl.a. også bestod i at designe eller lave layout til tryksager. Det kan tilføjes, at jeg i 1964 var blevet kompagnon med min far, Svend Burchardt, og vi kom i mange år sammen til at drive det førnævnte Reklame-Trykkeriet. Oven i købet står der på det næringsbevis, som dengang krævedes, at jeg fik tilladelse til erhverv som *Kunst- og Bogtrykker*.

Nytårgaverne

havde fra begyndelsen en markant rolle i Kunstforeningens aktiviteter og har haft det lige siden. Det kunne være et stykke grafik, trykt specielt til foreningen som klassisk bogtryk, som offsettryk, som radering eller som litografi. Det kunne også være keramik eller glaskunst. Mulighederne er mange.

Det er så faldet i min lod adskillige gange at udføre trykkeopgaven. I begyndelsen i bogtryk (højtryk) men fra omkring 1970 udelukkende i offsettryk, for det var de to trykmetoder, der kunne udføres på mit trykkeri. (Jeg skal ikke her bruge mange ord på at fortælle om forskellen på de to trykmetoder. Det må man selv gå på Internettet for at få forklaret.)

Som før nævnt var den første nytårgave et linoleums-tryk af Jørgen Brockdorff. Så har der været de efterfølgende 49 andre nytårgaver, hvoraf jeg har trykt adskillige. Men man kan jo ikke tage alle med her, så – hvilket skal man vælge?

Jeg har valgt et fire-farvet træsnit af kunstneren Hans Ludvig Larsen. Han har møjsommeligt skåret et træsnit til hver af farverne: Sort, rød, blå og gul. Vi trykte først den sorte farve og dernæst trykte vi hver farve, en ad gangen. Kunstneren var selv til stede på trykkeriet og bestemte hver farvnuance. Det var krævende, og først da den sidste farve blev trykt, kunne vi opleve det færdige tryk. →

Collage af kataloger til rådhusudstillingerne fra 1968 til 1988, tryk: Reklame-Trykkeriet, Korsør – undervejs ændret til Burchardt OFFSET

Rådhusudstillingerne

Fra 1968 og frem til ca. 1988 arrangerede foreningen de kendte rådhusudstillinger. På vort smukke rådhus kom der dengang dagligt mange mennesker. Her var – i hvert fald i starten – Korsør Kommunes administrative centrum med borgmesterkontor, teknisk-, økonomisk- og skatte-forvaltning samt socialkontor og byrådsal. På væggene til den brede trappe og de to afsatser var der glimrende muligheder for at vise kunst, og det blev der så sandelig også.

Det blev gennem de omkring 20 år til ca. 125 udstillinger med kendte og endnu knap så kendte kunstnere. Som bestyrelsesmedlem var jeg ofte med til at hænge billeder op, og det var da spændende i sig selv.

Men nok så spændende var det faktum, at jeg gennem mit trykkeri leverede udstillingskatalogerne. De blev designet vidt forskelligt med hensyn til format, skrift, papir mv. Og når man nu så mange år efter blader dem igennem, ja, så mindes man den tid med glæde. Det gav mig også kendskab til de forskellige kunstnere og deres særkende. På illustrationen øverst ser man et lille, tilfældigt udvalg af disse katalogers forsider.

Kunsttidsskriftet »Grafik«

Ole Seyffarth Sørensen har gennem årene været en ildsjæl, der har brændt for kunst og kunstformidling. Han udgav i årene 1970 til 1974 en tidsskriftsserie, der bestod af i alt 10 numre. For egen regning og risiko. Hvert nummer havde et omslag med flapper, 20 siders tekst og illustrationer samt et bilag, der var et originaltryk. Det var et stort arbejde for ham, der dog blev påskønnet ved de meget positive anmeldelser, som tidsskriftet blev mødt med.

Indholdet var naturligvis artikler om grafisk kunst med dengang nulevende, lovende kunstnerprofiler. Men også afdøde kunstnere, som havde karrieren bag sig, var repræsenteret.

Også i dette tilfælde havde jeg – jeg kan vel næsten sige æren – af at trykke dette tidsskrift. Det første nummer i bogtryk, de efterfølgende numre i offsettryk. Det var trykkeopgaver, som stillede store krav til mit trykkeris faglige niveau. Men spændende var det.

Kongegaardsudstillingerne

Som nu årene var gået med rådhusudstillingerne, indtraf der efterhånden en vis *metaltræthed* med hensyn til fornyelse i engagementet. Samtidig var der sket det, at Korsør kommune i 1982 kunne tage en ny administrationsbygning på Dahlsvej i brug. Det gav naturligvis færre folk med ærinder på rådhuset.

Derfor var det en appelsin i turbanen for Korsør Kunstforening, at 1. etape af kongegaardsprojektet i 1992 kunne tages i brug. Jeg tænker her på udstillingslokalerne i stueetagen samt kælderen med Isenstein-samlingen. Her må jeg stoppe op for at bemærke, at en nøjere redegørelse for hele Kongegaardsprojektet ikke vil blive anført her. Fokus er på kunstudstillingslokalerne, som jo nok er værd at fryde sig over. Hvor er de dog velegnede til formålet, og hvor må mange byer misunde os dem.

Også her var jeg og min trykkerivirksomhed inde i billedet med hensyn trykning af udstillings-kataloger. Det blev efterhånden til et betragteligt antal, og på en eller anden måde var det som kvaliteten af udstillingerne øgedes, og så fulgte katalogerne med. På collageillustrationen til højre ses en lille del disse.

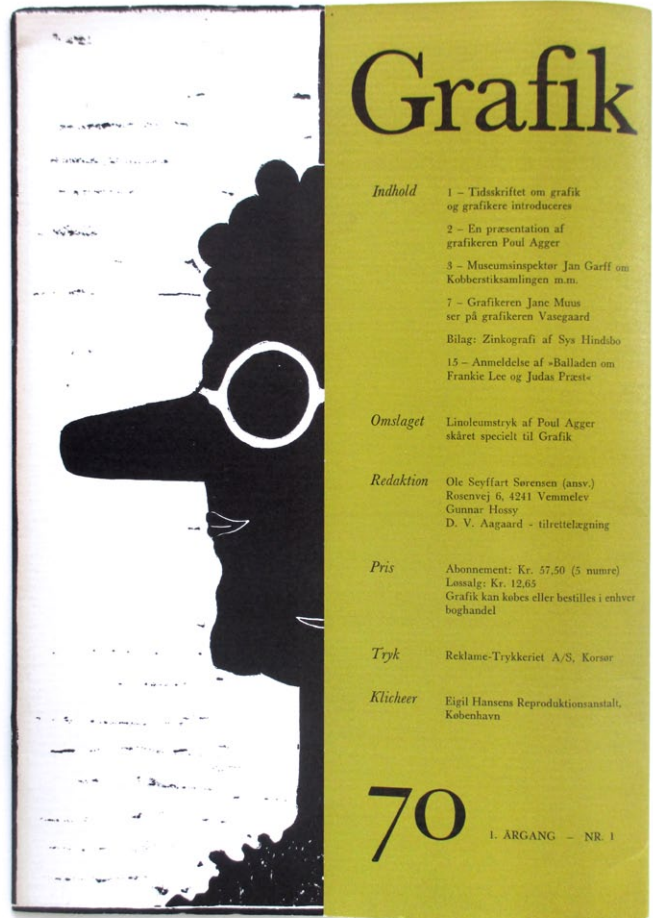
Senere gik man over til ganske enkelt at fotokopiere en værkfortegnelse med numre og priser. Det var jo en lidt tam løsning. Til gengæld blev der hvert år trykt en ganske flot plakat, der fortalte om aktiviteterne i huset, inkl. kunstudstillingerne.

De 50 år, som nu er gået

I 1998 stoppede jeg som bogtrykker. Men jeg har da sidenhen løbende fulgt med i, hvad der foregår i Kongegaarden. Det være sig i udstillingslokalerne, i Isenstein-samlingen og på 1. sal til koncerter i musiksalen.

Og så må jeg til slut sige, at det har været en fornøjelse og til inspiration at have været med til meget af det ovenstående. I den forbindelse er der to tankevækkende ting: Hvor har kunstens udtryksformer dog forandret sig. I dag ser man ofte de såkaldte installationer, happenings og andre ting og materialer, hvor man tidligere fortrinsvis kun så malerier eller grafik.

Den grafiske verden med hensyn til tryk har ikke mindst ændret sig. Næsten alle trykkerier er forsvundet, og for dem, der er tilbage, er offset- eller digitaltryk enerådende. Med hensyn til computer, internet, iPhone, tablet og billedformidling mv. er udviklingen ufattelig. 🍷

Øverst: Collage af kataloger til kongegaardsudstillingerne fra 1992 og fremover, tryk: Burchardt OFFSET, Korsør

Nederst: Kunsttidsskriftet »Grafik«, 1. årgang, nummer 1, 20 sider, omslag samt kunstbilag, tryk: Reklame-Trykkeriet, Korsør

Åbning af udstillingen »Croquis-tegninger af Harald Isenstein«

*Om min 'ven' isenstein
og de 'bare' damer...*

Af Jens Blendstrup, forfatter

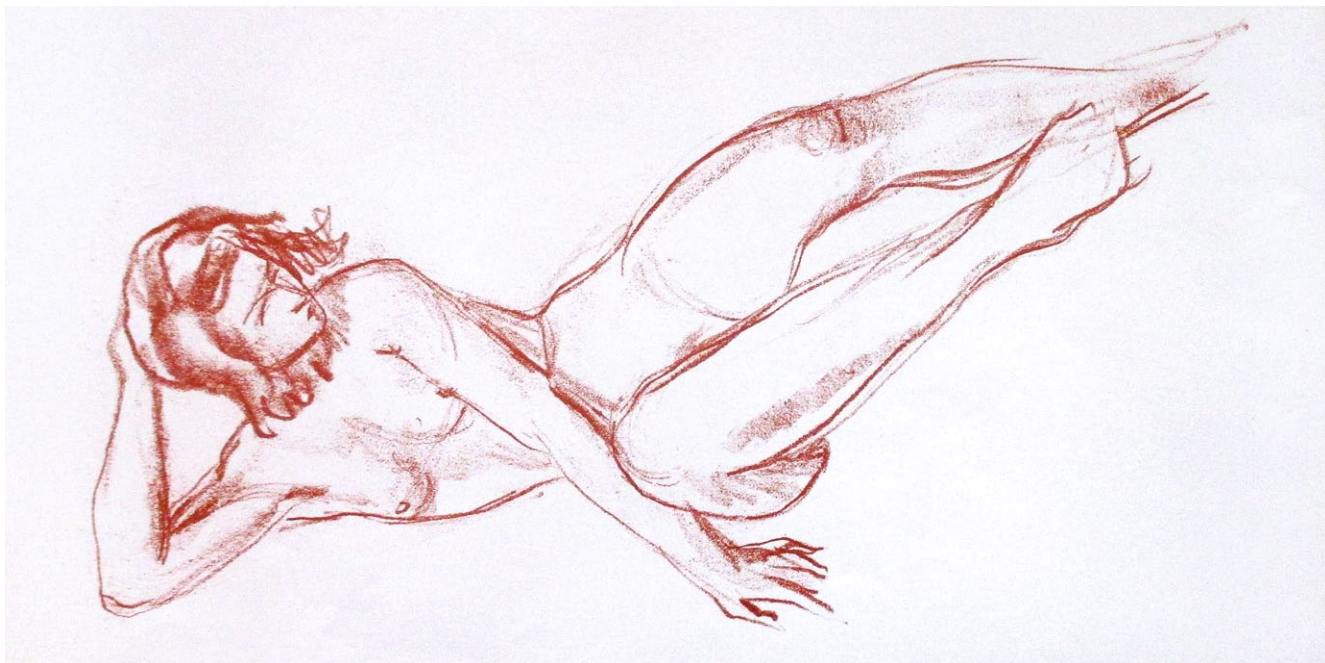
Mine damer og herrer velkommen til en udstilling af Harald Isensteins skitser gennem et langt liv. Pragtfulde og alligevel enkle tegninger af kvinder og mænd – mest kvinder der bader og soler og står. Der er tale om såkaldte croquis tegninger af modeller, fra han blev født i 1898 i Tyskland, som søn af en dansk mor og en tysk far, til hans død i 1980 i København. Muligvis er det feltstudier, der siden dannede rammen om de skulpturer der også står her. Muligvis er det netop det der er tegninger af afklædte mennesker, som igen kun er brøkdeler af alle de tegninger som Isenstein gjorde gennem et langt liv, og måske særligt da han var ung, før han flygtede fra Tyskland i 1933 da nazisterne kom og ødelagde hans buster af Einstein og andre berømte forskere, komponister og dirigenter.

I undrer jer måske over at der står en mand i aldrig har set før og fortæller om Harald Isenstein som om han var hans gamle ven. Og der må jeg straks gå til bekendelse, det er højst mistænkeligt. Men nogen gange er tilværelsen højst mistænkelig og mere speget end man tror. Da jeg sagde ja til at åbne den her udstilling vidste jeg mindre om Harald Isenstein end jeg gjorde om Jean Voigt der lige nu hænger ovenpå. Derfor blev jeg også noget forbløffet da jeg blev ringet op af Jens fra Kongegaarden som havde læst min bog: Berlin øjenvideovariationer, om Berlin i mellemkrigstiden og tænkte at nu ville han have et nyt blik på den gamle skulptør og maler og ja al mulig kunstner – Isenstein.

Først sagde jeg nej. Aldrig i livet. Men så sagde jeg ja. For det er lidt mærkeligt med Isenstein at han har spøgt i

min erindring. Jeg kunne ikke komme på hvad det var, før jeg gennem en god kollega, billedkunstneren Ole Lajbach der bor i Skælskør fortalte mig at Isenstein det var da ham der underviste børn i ler og skulptur. Han var Kunstens Lieberkind Jens. Det tidlige fjernsyns Jørgen Clevin. Fra 1935 til hans død havde han en skole han kaldte: Isensteins Kunstskele i København. Og bang slog det mig at min gamle far havde snakket om en kendt tysk skulptør der var indlagt da han som ung var i praktik som psykolog på Montebello i slutningen af 1950'erne. Kunne det være ham? Og var det derfor navnet klingede så bekendt når Jens fra Kongegaarden snakkede om ham. Eller var det fordi at Kongegaardens grundvand var sevet ind i mit drikkevand så jeg var blevet forgiftet af mine 5 år i byen. Jeg vidste det ikke. Jeg havde godt nok set der hang en række fine billeder på Kongegaarden da jeg var forbi og læse op, og jeg vidste godt at historien om Isenstein og Korsør er lige så utrolig som Isensteins liv. Det er sjældent man møder en by der er så meget en del af et menneske. Vel er der Jens Baggesen men det er Isenstein der rager op hernede. Han er endnu højere end den rustne landgangsbro i Halskov. Han satte aldrig sine ben i Korsør, men alligevel er det her hans kunst er endt i så rige mængder at der er mere end 7.000 genstande, tegninger og malerier på stedet. Og det er ganske enkelt fantastisk at Korsør har fået fat på ham.

Men kunne jeg holde den tale? Der måtte mere til. Og nu kommer der en afsløring. Og I har stor ret i at tænke: kan han da ikke bare sige: velkommen til den skide croquis udstilling så vi kan få noget vin! Men det kan jeg ikke.

Harald Isenstein, offset tryk af rødkridtstegning, 29 x 45 cm, u.å.

I 2 døgn har jeg gemt mig bag en skulptur af »badende kvinde ordner sit hår« eller var det »lille morgen toilette« – for at prøve at forstå det fine menneske Harald Isenstein. Flygtningen. Maleren. Skulptøren. Pædagogen og formidleren. Børnevennen. Og læreren Harald Isenstein. Mange gange har jeg været tæt på afsløring af museets frivillige, men så har jeg gemt mig. Udgivet mig for skulptur. Sms’et min kone: »Kommer ikke hjem. Er besat af Isenstein stop. Jens.« En gang var jeg nød til at udgive mig for »Siddende kontemplativ model med skægstubbe«.

Jeg har set videoen Portræt af et menneske 216 gange. Jeg har hørt ham fortælle om sine unge år i Berlin, hvordan han med nød og næppe undgik at blive sendt i krig, første verdenskrig – fordi hans foresatte hellere ville have en buste af sig selv. Jeg har hørt ham fortælle om hans eksplosive kunstneriske fase i mellemkrigstidens Berlin hvor han malede og tegnede og modelerede nogen af det tyvende århundredes største komponister, kunstnere og videnskabsmænd, hvor han kom på besøg hos Einstein for at modelere ham, men hvor han fandt ham på badeværelset, Einstein hilste tilbage: Åh er de der Isenstein, og er jeg her i badekarret, jeg troede jeg sad på mit kontor. Til klapjagten på jøder, og nazisternes ødelæggelse og afbrænding af Isensteins værker, til flugten til Danmark og hans forsøg på at finde fodfæste i en verden, hvor der herskede en art menneskelig undtagelsestilstand, men som Isenstein overlevede fordi han flygtede til Danmark og var heldig at komme til Sverige, og måske lige så vigtigt også overlevede mentalt fordi han valgte ikke at hade dem der var hans

bødler, de unge nazister, der havde slået ham og tvunget ham i eksil, mens mange af hans samtidige, hans venner, gik til i udryddelseslejre. Hvordan fanden overlever et menneske det? Uden at gå i stykker. I had og bitterhed? Han siger noget fantastisk i filmen. Der er findes 2 slags racer i verden. Dem med ånd og dem uden ånd. Isenstein var et menneske med ånd. DET OSER LANGT væk i hans kunst, at der er tale om et menneske der blev tydeligere og tydeligere med alderen. At han havde mørke perioder forstår man godt. Men han var modig fordi han valgte at leve så livsglad som muligt. Det er ikke et hvert menneske beskåret at gå igennem så meget ondt, og kunne smile. Det er fand’me flot. Men måske var det kunsten der reddede ham. Den vedblivende skaben, mødet med publikum, børn han lærte at lave vaser og elefanter af lerpølser.

Jeg ved stadig meget lidt om Jean Voigt men Isenstein er min ven fra nu af. Så velkommen til en pragtfuld udstilling af damer i alle positioner og ganske få mænd. Sobre er de. Dejlige naturligvis. Kvinder er dejlige. Men ikke sjofle. (De sjofle står ude på lageret.)

Og så er det fantastisk at se hvordan han konsekvent fravælger ansigtet når det er kroppen der er i fokus. Og omvendt. Når han lavede ansigter. Og helt ærligt – hvor er det fedt kongegaarden. 🍷

Fremtiden i Korsør Kunstforening

af Korsør Kunstforenings bestyrelse

Fremtiden kender vi ikke. Skal vi fortsætte i sporet eller skal vi dreje i en retning, hvor vi udvikler os sammen med medlemmerne og gæsterne på vore udstillinger? En udvikling som skal være til glæde for alle involverede. Hvad er der behov for og ønske om? Vi kender ikke svaret; men prøver alligevel at give nogle mål.

Udstillingerne

Forudsætningerne er til stede. Kunstforeningen har en god ramme til udstillingerne i Kongegaarden. Der er et vist mål penge til rådighed fra kommunal side. Der er en bestyrelse, som i et vist omfang, selvom gennemsnitsalderen er relativ høj stadig formår at få udstillingerne etableret i praksis i bygningen og få lavet alt det forberedende arbejde med kontakt til udstillere, transport af værker, forsikring, katalog og værklister m.m. Til det praktiske i bygningen kan vi efterhånden godt bruge mere adrætte folk end såvel bestyrelsen som personalet i bygningen.

Det praktiske har det jo med at falde i hak, så det vigtigste er indholdet. Kunstforeningen skal efter vedtægterne »arbejde for kunstorientering i bred almindelighed og øge fornemmelsen for vor tids kunst«. Derfor har vi på vores udstillinger gennem årene vist værker og udstillinger, som kan give gæsterne lejlighed til at få sat tankerne i gang om dette eller hint og måske inspirere de lokale fritidskunstnere. Det vil vi blive ved med.

Vi vil, som hidtil, præsentere anerkendte kunstnere, hvilket vi opfatter som kunstnere og kunsthåndværkere, som har udstillet eller kunne udstille på de arkendte censurerede udstillinger, Kunstnernes Efterårsudstilling (KE) m.fl., og dermed er eller kan kvalificere sig som medlem af BKF (Billedkunstnernes Forbund), DK (Danske Kunsthåndværkere) eller Kunstnersamfundet.

Vi vil arrangere udstillinger, som giver mulighed for køb af kunst til hjemmet for den gennemsnitlige korsoraner; men ikke nødvendigvis på alle udstillinger. Der skal være mulighed for at komme på vore udstillinger og give sig selv chancen for en oplevelse; måske blive rystet; måske blive inspireret til egen aktivitet med kunstnerisk udtryk eller måske blot glæde sig.

Vi vil over tid etablere varierede udstillinger med forskellige udtryksformer såvel indenfor kunst som kunsthåndværk. Man kan måske have et helt år med et tema som f.eks. materiale, motiv, teknik, geografisk oprindelse, Vi samarbejder med alle relevante f.eks. gerne de lokale kunstforeninger og Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger og selvfølgelig billedkunstnerne.

Aktiviteter på udstillingerne

I forbindelse med udstillingerne bør der etableres pædagogiske aktiviteter (skoletjeneste), hvilket endnu ikke har været muligt i større omfang. Vi har gjort enkelte vellykkede forsøg i forbindelse med flere ferier: men det kræver personale, som er uddannet til denne aktivitet. Det ser vi som en god udviklingsmulighed også med hensyn til rundvisninger og foredrag for voksne og etablering af faste kurser i vinterhalvåret med tegning, maling, skulptur f.eks. i samarbejde med oplysningsforbundene. Vi vil gerne etablere projekter i samarbejde med de lokale skoler.

Det er vigtigt, at vi får fortalt om udstillingerne og aktiviteterne så bredt som muligt, da vi ligger ved en hovedvej gennem Danmark vil mange have muligheden for at komme på besøg, derfor skal vi være bedre til at markedsføre os selv med pressemeddelelser, annoncer, plakater, m.m. Det skal selvfølgelig gøres sammen med alle Kongegaardens aktører.

Medlemsgaven

Medlemsgaven er en væsentlig ting for vores medlemmer, som vi tror stadig skal være med til at fastholde medlemmer og gøre Korsør Kunstforening lidt anderledes end de fleste kunstforeninger.

Samlingen

Vi havde tidligere, i samarbejde med Korsør Kommune, en udlånsordning af vores værker fra kunstsamlingen. Den så vi gerne genetableret i en eller anden form eller måske udlån i eget regi.

En anden del af samlingen er tidsskrifter, bøger og kataloger m.m., som er modtaget og indkøbt gennem årene. Den var tidligere til rådighed i vidt omfang for besøgende i Kongegaarden. Det håber vi der bliver mulighed for igen. Vi vil arbejde på stadig udbygningen af samlingerne, da især kunstsamlingen giver et fint overblik og indtryk af de enkelte tidsperioders kunst.

Hjemmeside og Facebook

De elektroniske medier er kommet for at blive, så vi må være med i en fortsat udbygning af kommunikationen med medlemmerne og interesserede og i en stadig udvikling af vores hjemmesides muligheder samt af indlæggene på Facebook. Ligesom vi rigtig gerne vil kunne kommunikere direkte med alle medlemmer via e-mail, så beskeder når hurtigere og billigere frem.

Især hjemmesiden korsoerkunst.dk (eller korsorkunst.dk) som moderne browsere kan forstå men også vores Facebook side skal fungere som historiebog med leksikalske optegnelser over foreningens aktivitet gennem tiden. Vi vil rigtig gerne have registreret samlingen elektronisk, så den måske kan komme på hjemmesiden.

Lokal opbakning

Korsør Kunstforening vil fortsat i de næste mange år forsøge, at engagere borgerne i Korsør og omegn samt øvrige besøgende i samtidskunsten gennem vore aktiviteter.

Vi håber på endnu mere opbakning fra alle sider. Først og fremmest gennem nye medlemmer herunder også virksomheder som sponsorer, og sidst men ikke mindst vores vigtigste økonomiske holdepunkt, støtten fra Slagelse kommune, så vi kan opretholde et flot kunstnerisk udstillingsniveau i vores lokal-område. ●

Øverst: Nelly Gaskin, rakubrændt keramik,
h:10 cm uden sokkel, medlemsgaven 2010

Nederst: Grete Balle, »September blå«, litografi,
58x 44 cm, 1991, medlemsgave 2014

40 år i korte glimt

Dramatik og anekdoter fra formandens hukommelse

Af Finn Mikkelsen, formand for Korsør Kunstforening

Medlemsgaven »Tidssituation« udført af Poul Janus Ipsen vakte gennem min kæreste og nuværende hustru interessen for Korsør Kunstforening. Farverne er lidt stærke og chokerede mig, da jeg fik den af hende som lykønskning til min netop fuldførte lærereksamen i januar 1974. Kunstneren blev dog ret hurtigt min favoritkunstner. Kæresten, Margit, var i sommeren 1973 blevet ansat i Korsør, hvor jeg blev ansat i 1974 og i 1976 blev valgt ind i bestyrelsen, hvor jeg har befundet mig godt lige siden sammen med mange gode skiftende bestyrelsesmedlemmer gennem tiden og med Jens Sejr som bestyrelsesmedlem, næstformand, gennemgående siden 1986.

I forbindelse med jubilæet har jeg *bladret* i protokollerne, som de første år frem til generalforsamlingen i 1981 i hovedsagen er skrevet i hånden. Når jeg ser alle kunstnernavnene og personnavnene på bestyrelsesmedlemmerne giver det straks associationer til mange begivenheder og oplevelser. Det samme sker ved at se på tryksager, kataloger og plakater samt medlemsgaver og samlingens mange værker. Her et par udvalgte hændelser.

Tæppet der blev væk

En udstilling med væveren Lotte Dalgaards værker blev lidt mindre end planlagt, da et tæppe bortkom under transporten fra det tidligere udstillingssted Nyborg Slot til Restaurant Perlen i Halsskov færgehavn. Tæppet der skulle udstilles i Halsskov blev pillet fra i Knudshoved og venligt efter aftale sendt med færgen til Halsskov i stedet for at skulle hele vejen over Birkerød med resten af værkerne. Men det nåede aldrig frem og har sikkert sejlet frem og tilbage adskillige gange indtil det forsvandt sporløst. Tæppet var værdifuldt og vi blev sagsøgt for tæppets pris og måtte betale, selvom en velvillig lokal sagfører og medlem hjalp os til forlig i retten.

På trods af, at Færgerestauranterne støttede måtte vi alligevel lede lidt efter en god kunstner til medlemsgaven, som vi kunne betale, det blev Henrik Møhr Johnsen i 1992.

Den sovende professor

Under de traditionelle rådhusudstillinger havde vi i 1991 en med Lone Mertz. Det var nogle store lærreder påført limfarve som smittede godt af på Jens Sejr og mig, som bar dem rundt og hængte op efter kunstnerens anvisninger. Pludselig henvendte en medarbejder sig, om vi kendte

noget til en ældre herre, som lå og sov på en af bænkene på en etage. Vi kunne oplyse, at det var ok, det var blot professoren - Albert Mertz, Lones mand og professor på kunstakademiet - der tog sig en lille lur.

Provokatøren Hornsleth

En udstilling der også dukker op i hukommelsen var da der i Kongegaarden i 1997, med store malerier af Kristian Hornsleth, skulle være indvielse af koncertsalen og færdiggørelsen af ombygningen.

Kulturminister Grethe Rostbøll skulle foretage indvielsen og måske derfor var der særlig bevågenhed fra bestyrelsens side. Der var ihvertfald krisemøde i bestyrelsen aftenen før, da et af malerierne havde motiv med kronprinsen og en meget afklædt dame som man mente burde nedtages. Efter afstemning blev billedet dog hængende og den forberedte happening blev gennemført, hvor kunstneren efter behørig afdækning af gulvet med bred pensel bemalede ophængte trykte portrætter med datoen 20. april 1997 på. De blev lagt på gulvet og kunne efterfølgende frit tages med af gæsterne som et varigt minde.

Værdifulde værker

Der har været berømte kunstnere fra udlandet skaffet til veje af Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger bl.a. Edvard Munch, som blev udstillet en enkelt weekend, den 11.-12. oktober i 1980, på Birkemoseskolen, hvor formanden Benni Samsø Sørensen og jeg overnattede, hvilket var et krav for at sikre at ingen af de dyrebare værker gik tabt.

Vi undgik derimod overnatningen da vi i august 2006 til udstilling i Kongegaarden havde lånt Marc Chagalls raderinger og litografier til Biblen hos Christliches Museum i Wittenberg, da vi der har tyverialarm; men lejligheden nødvendiggjorde afdækning af vinduerne med brunt papir, der er dog senere anskaffet rullegardiner til at dæmpe lysindfaldet.

Sommerudstillingerne i Kongegaarden

Det har også været en glæde siden 1996 at opbygge en fast udstillingsgruppe med lokalt forankrede kunstnere omkring vores sommerudstillinger siden 1999 benævnt Kongegaardens Sommerudstilling, der gennem årene af forskellige årsager har ændret deltagere; men der er heldigvis en fast skare, som vi kan følge fra år til år.

Poul Janus Ipsen, »Tidssituation«, offset, 31 x 43 cm, 1973

Skulpturer i byrummene

Det har gennem årene ligget bestyrelsen stærkt på sinde at få udsmykket byrummet med anerkendt kunst i form af skulpturer. Der er da også efter flere års lobby-arbejde og happenings blevet opstillet flere skulpturer, som kan sætte tankerne i gang på vejen rundt i Korsør.

Ved vanddagene i starten af 1990'erne startede vi med at opsætte en stor måge i rundjern på pullerten på Carl Petter i Havneløbet for at gøre opmærksom på at det var et fantastisk sted at placere et stykke kunst. Da den ikke blev fjernet hurtigt nok blev vi truet med udgifter, hvis det skulle ske for kommunens regning. Så vidt kom det dog ikke!

Året efter havde mågen lagt æg i reder rundt om i byen, hvor der kunne stå skulpturer.

Tredje år var æggene klækket og der var unger i rundjern på skulptursteder. Det sidste år (ved Havnejubilæet) delte vi bolcher ud, Mågeklatter, og tegnede hvide mågeklatter med kridtstøv på oplagte skulptursteder.

Vores første projekt var »Prinsesse Guldhår« på bibliotekstorvet i 2001; men den blev på trods af sine friske og

måske for provokerende farver meget hurtigt vandaliseret. Vi tror ud fra rygter, at det var en bil med anhængertræk og noget tovværk, som fik den væltet – så jo, den må trods alt, have sat gang i nogle tanker! Bestyrelsen forsøgte at få en ny opsat; men det endte med en lidt mere grå skulptur i springvandet.

Keramikmarked i Korsør

I 2001 forsøgte vi os med et keramikmarked en weekend i juli på havnen ved Havnearkaderne der dog aldrig blev den helt store succes. Det kom indenfor i 2002 og blev afløst i 2003 – formentlig med baggrund i for ringe et salg i forhold til ulejligheden for de deltagende keramikere. Det var en spændende oplevelse for bestyrelsen at servicere de mange folk med fornødenheder og holde på de lidt spinkle telte samt få afviklet en komsammen middag for kunstnerne om aftenen.

Alt i alt spændende 40 år og en utopi at jeg kommer til at opleve de næste 40 – men man har da lov at håbe! 🌟

Bestyrelsen pr. august 2016

Finn Mikkelsen (valgt 1976, formand 1982-)
Jens Sejr (valgt 1983)
Aase Jepsen (valgt 1999)
Grete Dommerby (valgt 2015)
Nina Jespersen (valgt 2014)
Birger Lykke Bjerringfelt (valgt 2014)
Tove Madsen (valgt 2007)
Hanne Strand (suppleant)

Tidligere Bestyrelsesmedlemmer

Jette Fonseca
Inge Boye Jørgensen
Helle Purup
Hanne Liechti
Peder Skau
Lone Tørnquist
Knud Kristensen
Erik Klausen
Susanne Hansen
Bo Clausen
Stig Thede
Lis Storm Thomsen / Kobæk
Joy Petrowsky
Anny Bechmann Jensen
Lars Klestrup-Hansen
Hans Thomassen
Lasse Larsen
Anne Byberg
Ole Burglin
Peer Møller
Else Jacobsen
Birte Larsen
Lennart Bonnevier
Ole Seyffart Sørensen (formand 1966-72)
Poul Erik Andersen
Åge Andersen
Claus Andreasen
Hans Burchardt
Per Clasen Jacobsen
Erwin Frellesen
Ove Frank
Erik Guldbjerg
Lykke Hansen
Erling Hansen (formand 1972-73)
Find Jørgensen (formand 1973-79)
Vibeke Jensen
Jens Sejr Jensen
Ulla Jæger
Erik Kleeding
Vera Kristensen
Torben Levring

Ellen Molsted
Finn Mikkelsen (formand 1982-)
Anne Lise Lemb / Mathiassen
Erik Nielsen
Benni Samsø Sørensen (formand 1979-82)
Anne Mette Samsø Sørensen
Karl Sigsgaard
Heidi Stein
Birgit E. Sørensen
Kurt Sinnerup
Ellinor Søgaard
Hans Trebbien
Torben Levring

Æresmedlemmer

- 1. Ole Seyffart Sørensen**
Første formand, medstifter
- 2. Find Jørgensen**
Anden formand
- 3. Aage Andersen**
Medstifter
- 4. Erwin Frellesen**
Kasserer og medstifter,
bestyrelsesmedlem da han blev
tildelt æren!
- 5. Olga Marie Isenstein / Bonnevier**
Enke efter Harald Isensteins
andet ægteskab
- 6. Benni Samsø Sørensen**
Tredie formand
- 7. Poul Erik Nielsen**
Udnævnt 2001
Overbibliotekar, primus motor
i Kongegaardsprojektet
- 8. Peder Skau**
Udnævnt 2013
Bestyrelsesmedlem i flere omgange,
ophænger, indrammer
- 9. Inge Boye Jørgensen**
Udnævnt 2015
Bestyrelsesmedlem til 2015,
formand for Isenstein Samlingen
indtil 2013

Medlemstal og kontingent historisk set

Medlemstallet var 63 i stiftelsesåret 1966. Det siger sig selv at populære medlemsgavekunstnere har været medvirkende til at medlemstallet kortvarigt er steget. Det har været oppe over 300 bl.a. da vi havde Helge Ernst litografier i 1986 og igen med Janus Ipsen i 2003 og 2004 med Fyrkats kander. Igen til en vis grad i 2008 med Erik Heide og i 2010 med Nelly Gaskin; men mærkværdigvis slet ikke med Grete Balle og Mogens Balle i 2014!

Medlemstallet i 1982 var under 100 og er i 2016 på 230 medlemmer. Vi har heldigvis stadig ud af disse 14-15 virksomhedsmedlemskaber/sponsorer. Mange virksomheder har ændret strategi, nye personer er kommet til og andre virksomheder er lukkede og fusioneret udenfor vores lokalområde - og skolerne er ikke længere medlemmer.

Medlemskabet kostede i 1966, 10 kr. for personlige medlemmer og for skoler 200 kr.; i 1986 var kontingentet steget til henholdsvis 80 og 450 kr.; i 1990 var beløbene 130 kr. og 750 kr.; og i dag er kontingentet 330 kr. for personlige medlemmer og 1600 kr. for virksomhedsservice/sponsorkontingent.

Stigningen i kontingent i de 50 år har for personlige medlemmer været 3200 %, mens den for virksomheder kun har været på 700 %!

Kontingent 2016/17

Personlige medlemmer	330 kr.
Børn/unge/skoleklasser	165 kr.
Virksomheder (særlig service)	1600 kr.

Betalt kontingent giver ret til medlemsgaven som i år er dette festskrift samt en af de tidligere års overskydende medlemsgaver.

Indmeldelse kan foretages i Kongegaarden eller via vores hjemmeside www.korsorkunst.dk

